

Biblioteca Centrală
Regională
Timișoara-Deva

Biblioteca Centrală
Regională
Timișoara-Deva

— ATENȚIUNE!... START!

urzicia

Presupuneri

N.A. Dacă animalele ar începe să vorbească, iată care sînt primele cuvinte pe care presupun că le-ar rosti:

Pîstea

Aş vrea să fac puţină ordine în colivia cu canari.

Raşa

Ah, madam! Nici nu ştii cum mă enervezi, cînd mergi la fel ca mine. Şi, mai ales, cînd îţi mai pui şi labelle de lac cu tocurei cui.

Măgarul

Cine zice, ăla e!

Taurul

Care eşti, mă, toreador, dintre voi?

Iepurele

Ospătar! Dă-mi, te rog, o porţie de copoi cu măslina şi de două ori vînător „à la grecque“.

Maimuşa

Degeaba te maimuţareşti așa, dudue, că nu te prinde!

Țapul

Dă-mi o halbă!

Calul

Ah! De-abia aştept să-mi cumpăr o trăsură pe cauciuc, cu doi birjari murgi, la ham.

Corbul

La Fontaine minte. Adevărul e că am vrut să fiu caşcavalier cu vulpea.

Lupul

Protestez! Nu m-am deghizat niciodată în bunică şi nici n-am mîncat scufiţe roşii. Astea sînt basme.

Curcanul

Dă piept cu mine, dacă ai curaj. Dar nu pe varză călită!

Greierul

Face-s-ar muşuroi cine ştiu eu!

Barza

Minciuni, minciuni, minciuni! Ascultaţi-mă pe mine, copii!

Cocoşul

Una-două-trei-patru-cinci-şase-şapte! Lipseşte o găină!

Privighetoarea

Ah! Bine că pot să spun şi eu două vorbe fără să le cînt.

Pescăruşul

N-am timp de vorbă. Vine un vapor.

Boul

Singura limbă în care aş putea să mă exprim ca oamenii... este limba rasol.

Crocodilul

Pssst! Domniţă! Te fac o poşetă?

Balena

Mici sinteţi, bă!

ÎNCLINAŢIE,

DANTURĂ,

POMPA...

Încîntătoare staţiune, Sinaia! Munţi, aer, păduri, cabane şi pompe hidraulice.

E drept că pompele hidraulice nu formează specificul de munte al acestei localităţi şi că în general O.N.T. organizează aici excursii pentru vizitarea Peleşului şi nu pentru vizitarea pompelor hidraulice, produse de Uzina „I. C. Frimu“.

E adevărat că aceste pompe nu sînt un obiectiv turistic, dar vă întreb eu: atunci ce sînt? Şi probabil o să-mi răspundeţi ce să fie? Pompe!

Ei bine, vă înşelaţi! Nu sînt pompe. Adică seamănă ele ca aspect cu pompele, dar parcă laptele nu seamănă cu smîntîna şi cu toate acestea nu e frişcă?

Dar să ne reîntoarcem la pompele noastre; de fapt nu sînt ale noastre, fiindcă într-o redacţie de satiră ele nu folosesc la nimic, nici nouă, nici cititorilor, pe care, sperăm că şi fără pompă îi umflă rîsul.

Aşadar, Uzina „I. C. Frimu“ a fabricat 500 de pompe hidraulice şi le-a expediat Uzinelor „Tractorul“ din Braşov. Cînd le-au primit au exclamat cei de la Braşov, așa ca să audă cei din Sinaia:

— Fraţilor, vă mulţumim!

— N-aveţi pentru cel...!

Şi bine au spus. N-aveau pentru ce. Pompele nu funcţionau. La recepţie, cei de la „Tractorul“ au constatat ceea ce n-a constatat sau n-a vrut să constate (că-i mai comod) Controlul tehnic de calitate de la „I. C. Frimu“: cele 500 de pompe erau inutile, întrucît... hai să vedem dacă ghiciţi? De ce erau inutile? Exact! Fiindcă s-au dovedit necorespunzătoare.

Pînă şi un copil de leagăn îşi dădea seama uşor că înclinaţia danturii pinionului de antrenare a pompei era mai mare decît cea prevăzută şi aceasta datorită unui reglaj greşit la maşina de danturat. Poate că uzina din Sinaia o să ne critice pentru exagerare, întrucît un copil de leagăn nu poate să cunoască în amănunt aceste probleme tehnologice. Şi atunci noi o să-i întrebăm: „Dar ce, la controlul dumneavoastră de calitate lucrează numai copiii de leagăn? Ce, inginerii lipsesc? Ori, cu acest prilej au dormit mai dihai decît pruncii?“

Cei de la Uzina „I. C. Frimu“ au încercat să explice defecţiunile, arătînd că au greşit! E şi asta ceva!... Altfel s-ar fi putut crede că asemenea deficienţe s-au ivit întrucît au lucrat bine.

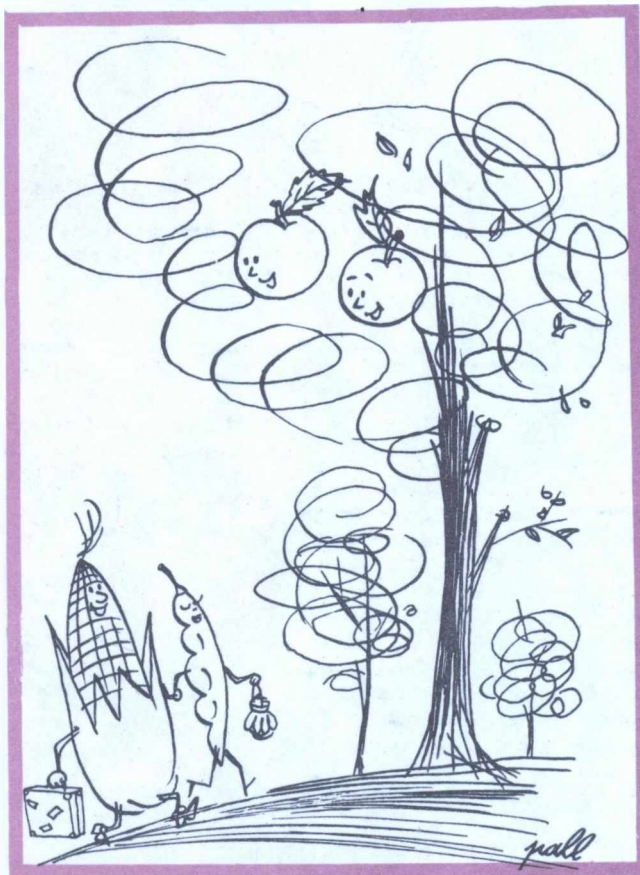
Necorespunzătoarea înclinaţie a danturii pinionului de antrenare a pompei s-a prelucrat cu toate cadrele tehnice ale uzinei pentru ca să nu se mai întîmple asemenea inadmisibilă înclinaţie a danturii pinionului de antrenare a pompei, deoarece o neconformă înclinaţie a danturii pinionului...

În definitiv de ce să mă străduiesc să înţelegi toate astea voi, cititorii, cînd nu au înţeles din timp ei, tehnicienii, că o necorespunzătoare înclinaţie a danturii pinionului de antrenare...

Na! Să ştii că m-am îmbolnăvit de nervi. Am idei fixe! O să iau cîteva pastile de pinion... asta... de Carbaxin, ca să-mi revin. Eu să-mi revin? Asta-i bună!...

AL. VIANU

Ca urmare a recomandărilor făcute de specialiști, multe G.A.C.-uri au semănat în intervalele din livezi, culturi intercalate.

MERELE: — Uite ce pereche drăguță o să avem ca vecini la parter.

Desen de T. PALL

* La

Întîmplarea s-a petrecut cu trei seri în urmă. Mă aflam într-un teatru de vară, unde, avînd deasupra cerul înstelat, în dreapta un lac cu apele ca oglinda și în stînga marea de verdeață a unui parc, venisem să văd o dramă pe care o prezenta un ansamblu teatral bucureștean. Îmi place grozav să mă duc la spectacole în teatrele de vară. Este o adevărată desfătare să vezi un spectacol bun, înconjurat de un asemenea decor natural, care, dacă este adevărat că umbrește orice decor de scenă, îți dă și compensația unei seri petrecute în mijlocul unor frumuseți pe care nici un scenograf nu le poate realiza și mai ales sugera.

Venisem plin de bună dispoziție și-mi ocupasem locul numerotat cînd, lîngă mine, s-au așezat două persoane, soț și soție probabil, care, fiind amîndoi de dimensiuni mai mari m-au silit, atunci cînd au luat loc, să renunț la o parte din centimetrii la care aveam dreptul pentru banii pe care îi plătisem la casă în schimbul locului nr. 272 ce-l promisem. Treaba asta nu m-a supărat, fiindcă în fond seara se face răcoare și nu e rău să stai ceva mai înghesuit. Ceea ce mă neliniștea la cei doi însă era o sacoșă umflată, pe care el o ținea grijuliu

Unele întreprinderi nu respectă termenele contractuale, provocând astfel întârzieri și pagube.

— Bine, dar dv. nu livrați produsele după numărul comenzii?!
— Nu, după numărul reclamațiilor.

Desen de FRED GHENĂDESCU

LOGODNICUL
DE FIECARE ZI
de NICOLAE TĂUTU

Cu Any colindând în noapte
Printre alei cu pomi în floare,
El i-a mărturisit în șoapte
Cu blinda razelor ninsoare:
— Iubesc acum întâia dată
Și-i veșnică această pară,
Ca o rachetă avintată
Iubirea-mi către slăvi ne zboară!
Cu Lucy s-a-nțilnit la mare,
Pe calda plajă argintie
Și pe nisipu-n nemiscare
A prins înfierbîntat să scrie:
— Iubesc acum întâia dată,
Și-i veșnică această pară,
Ca o rachetă avintată
Iubirea-mi către slăvi ne zboară!
Cu Mary sprinten la Sinaia
Escaladînd prin serpentine,
I-a spus nestăvilît ca ploaia
Înalturilor carpatine:
— Iubesc acum întâia dată
Și-i veșnică această pară,
Ca o rachetă avintată
Iubirea-mi către slăvi ne zboară!
Lucreției cu O.N.T.-ul,
Cînd se-ndreptau spre-autobuze
Lăsînd în urmă defileul,
I-a spus cu soarele pe buze:
— Iubesc acum întâia dată
Și-i veșnică această pară,
Ca o rachetă avintată
Iubirea-mi către slăvi ne zboară!
Și Any, Mary, Lucy, toate
Sînt holărîte să aștepte
Racheta-i ce spre cer străbate
Cu patru sau mai multe... „trepte“!
Și nu pricep îndrăgostite
Că nu-i rachetă papagalul,
Că vorbele-i prea poleite
Mai efemere-s decît valul,
Cu virful agerei penișe
Subliniez acest final:
Rămînă dînsul papagal!
Voi niciodată... gîscuțișe!

un teatru de vară

în brațe și în care scormonea din cînd în cînd spunînd soției:
— N-ai grijă, nu s-a pierdut nimic!

Și piesa a început. Actul întâi a decurs în cele mai bune condițiuni și întrucît aici se puneau premisele dramei ce urma să izbucnească, așteptam cu nerăbdare continuarea. Și drama a izbucnit. Dar nu numai pe scenă. A izbucnit mai puternic acolo, lingă mine, în grădina, eu fiind victima destinului nefîndurător care, prin unealta sa oarbă, casierîța, îmi sorocise locul nr. 272.

Pe la jumătatea actului doi, am auzit în dreapta mea un foșnet. Am întors capul. Vecinul meu, cu ochii la scenă, scormonea de zor în sacoșă. „Unde ai pus ridicicile?“ șopti el. „Vezi pe stînga!“ șopti ea. „Nu-s!“ „Mai caută!“ În sfîrșit le-a găsit. „Dă și piinea!“ „Unde-i cuțitul pentru roșii?“ „Ia-l.“ „Grozavă telemea!“ „Dă nițică sare!“ „Lasă că-i sărată brînză! Cu rinichii tăi!“ Mestecau, în sfîrșit, amîndoi cu ochii la scenă și parcă-mi mestecau mie ficatul. N-am spus nimic. Speram că se vor liniști. Dar sacoșă încă destul de umflată mă făcea să bănuiesc că erau abia la început. În sfîrșit, actul

doi s-a terminat cu aplauze, brînză, roșii și ridicici. Împotriva eroinei se pusese la cale o intrigă criminală. Scapă sau moare? Actul trei urma să decidă.

În pauză, vecinii mei n-au pus gura pe nimic. Nu le plăcea să ia masa decît în timpul spectacolului. Doar că soțul s-a dus după patru sticle de suc; două le-au băut și două le-a pus jos la picioare. Pentru actul trei. În fine a început și acesta. N-a trecut nici un sfert de oră cînd, în liniștea nopții, într-un moment de mare emoție, cînd spectatorii urmăreau drama cu respirația tăiată, am auzit o șoaptă: „Dă chiftelele!“ Scormonitul în sacoșă a reînceput, chiftelele au fost găsite și drama mea a continuat cu și mai multă intensitate. Și piesa s-a desfășurat mai departe în modul următor:

Eroul: Numai moartea ne va despărți!

Vecinul meu: Vrei muștar?

Eroina: Nu vreau să-ți pui viața în primejdie pentru mine! Du-te! Sînt pierdută!

Vecina mea: Taie piine!

Eroul: Nu! Nu voi pleca! Vom pieri amîndoi uniți în moarte ca și în iubire! Vino la pieptul meu!

Vecinul meu: Unde naiba ai pus slămina?

Eroina: Iubitule!

Eroul: Iubito!

Vecinul meu: E d-ai-a afumată?

Vecina mea: Ia cu salată!

Și tocmai cînd în scenă au năvălit personajele criminale, iar unul din ele a îndreptat cuțitul spre pieptul eroinei, s-a auzit o pocnitură care a scos sufletul la toată asistența: vecinul meu destupase ultima sticlă de suc. N-am mai răbdat și am spus enervat:

— Ce faci, tovarășe? Sîntem la teatru!

— Și ce-s eu de vină? Avea prea mult acid!

În sfîrșit, a venit și finalul piesei. A omorît-o pe ea, l-a omorît pe el, dar l-a omorît și pe intrigant. Vă asigur însă că cel mai mort din toți trei eram eu.

La ieșire, mergînd în urma vecinilor mei, le-am auzit, fără să vreau, comentariile:

— Ți-a plăcut?

— Chiftelele au fost bune, dar să stii că brînză era cam sărată!

SADI RUDEANU

— De ce întîrziî întotdeauna, Ionescule?
— Nu-mi pot permite să vin înaintea dv., tovarășe șef!

ZI-I PE NUMEI

În plin zbor

Linordatos Octavian*)
Se apleacă pe volan
Și apasă din picior
Zdravăn pe-accelerator.
Scîrțîie autobuzul
De îți sfișie auzul.
Dinsul zboară printre stații
În vârtej de trepidații
Ca un aerobolid,
Propulsat recent în vid.
— Hei, tovarășe șofer,
(Îndrăznește-un pasager)
Mai încet! Fii rezonabil,
Că mă simt imponderabil,
Stai, oprește-te-o clipită,
Să cobor de pe orbită.
Undeva în depărtare
Se aude-un ornic care
Bate miezul nopții, rar,
Grav, solemn și tutelar.
Un șofer cosmonaut
N-are vreme de pierdut
Și de-aceea Linordatos
Îi răspunse plin de patos:
— Omule, vrei să cobori
Tocmai cînd te-nvăț să-zbori
Cînd te-ntreci cu clipele
Și-ți mijesc aripile?

— Ba nu, nene, vreau să zbor,
Dar la mine-n dormitor...
— Bine, spuse-atunci șoferul,
Fulgerindu-și pasagerul
C-o privire grea și rea
Care prevestea ceva.
Și frînînd inopinat,
Insul care-a protestat,
Cînd s-au deschis ușile,
A căzut de-a bușile.
— Hai, coboară, curcă beată,
Neam de vită încălțată!
Și plecînd de la volan
Linordatos Octavian
Îi mai trase o sudalmă
Necitabilă și-o palmă,
După care-a demarat
Într-un ritm accelerat
Undeva către garaj
Lăsînd omul pe pavaș.
Morală:
După-asemena purlare
Un șofer e apt să zboare
Cît se poate de ușor,
Mai ales fără motor.

MIRCEA PAVELESCU

*) Șofer pe autobuzul I.T.B. de pe linia 44.

De vorba cu SICĂ ALI

DESPRE TEATRU, DESPRE EL, DESPRE

În biroul vast al direcției Teatrului Național, primul său director de scenă, Sică Alexandrescu, mă întîmpină cu bunăvoință și cu o țigară bună. Drept care, intru în rol fără trac.

— La ora actuală, tovarășe Sică Alexandrescu, sînteți în actualitate din 3 puncte de vedere.

Mă privește cu un zîmbet nedumerit.

— Eu mă consider în actualitate, din toate punctele de vedere.

— Vroiam să spun numai în legătură cu acest interviu.

— Așa da. Și, mă rog, care e primul punct din „grămadă“?

— În momentul de față sînteți prezent în librării cu o carte. E vorba de „Caragiale în timpul nostru“, o carte în care ați contribuit — cu incontestabilă competență — la uriașa acțiune de revalorizare a dramaturgiei lui Caragiale.

— După un îndelungat studiu al operei lui Caragiale, era aproape o datorie să înfățișez cititorilor noștri de azi anumite însemnări, observații și lămuriri în legătură cu proiectarea în adevărata lui strălucire și lumină, a acestui neegalat tezaur al dramaturgiei românești. De altminteri, debutul meu în teatru s-a produs ca interpret al lui Caragiale. În 1912 am jucat pe „Conul Leonida“ la Ocelele Mari...

— Deci aveți 15 ani, avînd în vedere că sînteți născut la București în 1897.

— Și șase! Și șase!... Dar să n-o luăm de la „Adam și Eva“, că abia am terminat cu ea...

— Tocmai acesta era și cel de-al doilea punct. Ca director de scenă al piesei lui Aurel Baranga, „Adam și Eva“, ce ne puteți spune despre spectacol?

— Că succesul piesei a fost și pentru mine o nouă sursă de mulțumire. Nu numai pentru public și autor.

— V-aș ruga acum să-mi confirmați unele date...

— Adică, am ajuns la punctul 3?

— Nu, acela vine la sfîrșit.

— Atunci, începe...

— Într-un program al „Teatrului Comedia“ din stagiunea 1946—1947 se spune că, la vîrsta de 17 ani, ați fugit de acasă. În ce direcție v-ați îndreptat?

— În direcția „Grădinii Blanduziei“ unde făcea un popas estival trupa de operetă a lui Gogu Carussi... Atunci am semnat primul meu angajament în teatru: regizor de culise.

— Și debutul a fost, precum se vede, foarte promițător...

— Mai ales de necazuri!... Pe vremea aceea actorii nu puteau să stea mult într-un loc, fiindcă, — pînă să se fixeze el — se desfăceau trupele, și pînă la formarea altora, începeau lipsurile...

— În același program se spune că aveți o mare moștenire de acasă.

— Neprețuită. A fost dragostea pentru teatru pe care o moștenisem

de la taică-meu, el însuși actor autor dramatic și ziarist....

— A scos și o revistă. „Biblioteca familiei“...

— Da! Și lucru foarte neobșnuit pe-atunci, a scos-o neînterupt, timp de 17 ani.

— După trupa lui Carussi, ați mai făcut parte și din altele, în atît de trecătoare?

— Daaa!... Am fost în trupa lui Stănescu Cerna, a lui A. Herz, la „Excelsior“. Apoi, la Teatrul Național și chiar la Opele Romîne.

— Pentru ca, în 1919, să aflați, în calitate de director de scenă, pe așful Teatrului Național din Cluj.

— Unde am rămas, în aceeași calitate, mulți ani de zile. Acolo la Cluj, mi-am început, ca să zic așa, *serios și definitiv* cariera regizor.

— Prima piesă pe care ați pus în scenă a fost „Ovidiu“ a lui Alecsandri, jucat sub direcția lui Zaharia Bîrsan, în 1919.

— Văd că dumneata ești în formă mai bine ca mine.

— Dacă am cercetat fișa de la Academie...

— Atunci, „să trecem la 81 stimabile“. Cînd am venit eu definitiv în București?

— În 1926.

— Și ce-am făcut?

— Ați fost director la Teatrul Popular, apoi ați întemeiat compania dramatică „Teatrul Nostru“ cu 3 scene și 2 grădini de vară, Capitală...

— Din care prima am deschis cu „D'ale Carnavalului“. Pe urmă...

— Ați vrut să întemeiați „Teatrul autorilor dramatici romîni“? Știu că aveți un contract cu Societatea autorilor dramatici, că, deși totul era gata pentru inaugurare, teatrul nu s-a deschis. De ce?

— Pentru că primele patru piese pe care le înscrisesem în repertoriu, erau piesele unor autori debutanți: Tudor Mușatescu, cu „Panșarola“, cu care urma să deschid teatrul, Gib. Mihăescu, Mircea Ștefănescu și Nicușor Costantinescu.

Cînd a auzit una ca asta, președintele Societății, Caton Theodorian a sărit de cinci coți: — Nu se poate să-i joci pe-ăștia! — De ce? — Fiindcă nu sînt membri ai Societății Autorilor. — Păi, curcile o să fie membri, dacă nu sînt jucători?

Caton Theodorian a rămas înscris la părerea lui, eu la a mea și „Teatrul autorilor dramatici“ a rămas un vis de arte frumoase, contractul rupt în bucățele. Dar iartă-mă că te-am întrerupt... Iți mai amintește-mi ce-am mai făcut că mă interesează...

— „Ați făcut“ în 1933, „Teatrul vesel“ unde și-a schimbat porecla în renume un tînăr actor, Grigore Vasiliu, căruia i-a rămas numele „Birlic“ de la piesa cu același titlu scrisă în colaborare cu Tudor Mușatescu, cu care de-altminteri

ARTISTUL POPORULUI

ALEXANDRESCU

ALȚII ȘI DESPRE O PIESĂ „CEVA CE N-A VĂZUT PARISUL”

aveați să faceți, mai târziu, nenumărate localizări... Și mai știu că în noaptea focului care a distrus Teatrul Vesel, o dată cu teatrul Eforiei, — privind incendiul v-ați adresat lui Tudor Mușatescu și v-ați întrebat:

— „Acuma să te văd, domnule Tudorică! Îl localizăm sau nu-l localizăm?”

— Exact...

— Nu mai știu însă ce s-a întâmplat după foc?

— M-am ars! Și ca să mă răcoresc, am luat Teatrul Comedia. Pe urmă, fostul teatru al Companiei Bulandra-Storin-Maximilian. Apoi am clădit Teatrul nostru.

— Și ați realizat cel mai mare ansamblu pe care l-a avut vreodată teatrul românesc, adunând în aceeași mână toate forțele teatrale tinere sau vîrstnice ale timpului. Nu e de mirare că maestrul Victor Eftimiu spunea cîndva: Sică Alexandrescu are în el demoul activității...”

— Sigur că-l aveam, fiindcă trebuia să fac pe dracul în patru ca să pot da spectacolele pe care le dăeam. Eu n-am avut niciodată ocazia să fac nici cu oficialitățile, nici cu subvențiile lor... M-am subvenționat singur și de multe ori trebuia să joc trei farse ca să pot reprezenta o piesă după inima mea... un a fost cu „Medicul în dilemă”.

— Apoi au venit „loviturile”.

— Dintre care cele mai dure au fost cele cu bombe naziste, care au distrus aproape complet „Comedia”. În decembrie 1944, i-am deschis porțile, începînd o epocă nouă, în care arta putea, în sfîrșit, să spună cuvîntul adevărat, tăcut în acea vreme.

— Știu că ați fost un mare iubitor și descoperitor de debutanți în teatru. Vreți să-mi numiți cîțiva?

— Primul a fost Tudor Mușatescu... I-am jucat la Teatrul Mic,

în 1928, „Panțarola”, în direcția mea de scenă.

— Și nu v-a făcut de rîs?

— Ba da... de rîsul publicului...

Am jucat apoi pe Mircea Ștefănescu, pe Mihail Șebastian, pe Nicușor Constantinescu, pe Nicu Kirișescu, pe Gh. Costăchescu, C. Colonaș și alții.

— Pe Aurel Baranga l-ați descoperit mai târziu?

— Tot „la debut”, cu „Bal la Făgădău”. Am presimțit în el autorul dramatic de mai târziu și toate piesele și succesele lui dovedesc că nu m-am înșelat nici cu el.

— În afară de piesele de început ale unor tineri dramaturgi, ați pus în scenă și piesele unor autori cunoscuți la data aceea: Victor Eftimiu, Victor Ion Popa, Mircea Ștefănescu, Kirișescu. Care dintre ei v-a adus cele mai mari satisfacții?

— Absolut toți, dar mai ales... și întotdeauna, I.L. Caragiale, pe care l-am pus în scenă în Finlanda, Belgia etc.

— Vorbiți și de Festivalul de la Paris din 1956?

— Desigur. Nu e puțin lucru ca teatrul nostru să fie „moțul” unui festival la Teatrul Național în cadrul primului Festival de la Paris.

— Se spune că ați pus în scenă piesele marelui dramaturg în viziune proprie. Ce înseamnă această viziune proprie?

— În primul rînd cunoașterea profundă a viziunii autorului. Regizorul însă poate fi comparat cu un șofer care știe că mașina lui nu poate merge pe tot drumul cu aceeași viteză. Trebuie să știe cînd să schimbe vitezele, să frîneze, să accelereze, să vireze și mai ales să se oprească.

— S-a întîmplat vreodată să schimbați viteza, evitînd un accident?

— Da, tot la Paris. Știam că publicul parizian nu suportă spec-

tacole prea lungi. De aceea am jucat „Scrisoarea pierdută” într-o mare viteză fără să elimin nimic din text. Spectacolul a fost antrenant, plin de vervă și publicul a rămas încîntat. De atunci numai în felul acesta se joacă „Scrisoarea pierdută”.

— Au fost și cazuri cînd n-ați putut pune frîna la timp?

— Din întîmplare, în același spectacol frîna a fost pusă mai devreme. Mina emoționată a regizorului Acsente a tras cortina tăind scena finală, la actul III, culmea actului, — cu învălmășeala și bătaia de la urmă. După cîteva minute cortina a fost trasă din nou și scena a continuat, iar parizienii au izbucnit în ropote de aplauze socotind că întîmplarea e un „trouville” regizoral de mare inspirație.

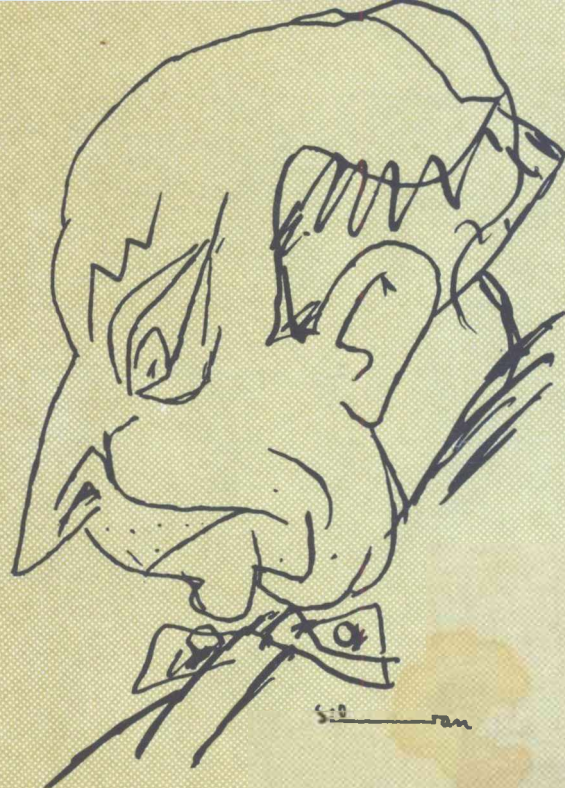
Maestrul Sică Alexandrescu vorbește plăcut, amabil, dar îl așteaptă repetiții, întrevederi și o mulțime de alte treburi. Deocamdată, nesurprinzînd nici o schimbare de viteză, mai pot continua:

— Ce inovații credeți că se pot aduce în teatru?

— Teatrul adevărat nu se poate modifica în esență. Vor exista, desigur, unele formule noi, dar fondul va rămîne același, legat de logica vieții și de realitate.

— Se discută mult despre stilizarea decorurilor. Care este părerea dv. în această problemă?

— Depinde ce înțelegeți prin stilizare. Dacă e vorba de un stil mai simplu, menit să ajute spectacolul, îl apreciez. Teribilismele sau decorul „rebus” nu-mi plac. E o falsă înțelegere a noului în tea-

SICĂ ALEXANDRESCU, văzut de SILVAN

tru și nu face decît să distragă atenția spectatorului de la fondul de idei al piesei și, de cele mai multe ori, să-l nedumerească.

— Ce surprize ne va aduce în curînd Teatrul Național „I.L. Caragiale”?

— Rezultatul concursului de dramaturgie originală pentru cea mai bună piesă scrisă în cinstea aniversării a 20 de ani de la marelui act istoric de la 23 August 1944. Dar apropo, care e cel de-al treilea punct pentru care mă consideri în actualitate?

Acum am înțeles. Maestrul Sică Alexandrescu accelerează interviul. De teamă să nu-mi taie scena finală, spun replica cea mai tare:

— Socotind că la 17 ani ați fugit de-acasă pentru a intra în teatru...

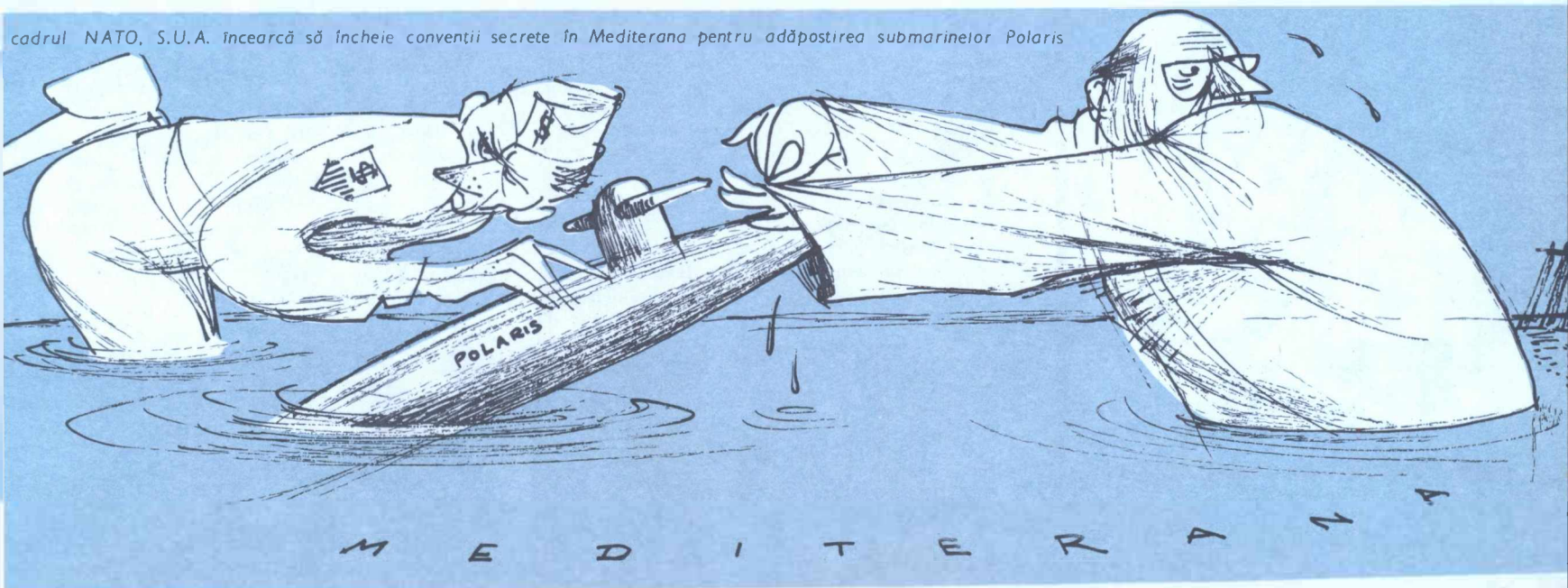
— Iar o iei de la început?

— Înseamnă că în concluzie vreau să vă felicit de pe acum pentru cei 50 de ani de teatru pe care îi împliniți anul acesta.

— Ei, da, ai ales finalul potrivit. De ce nu te-ai făcut dramaturg?

RODICA T. FLOREA

cadru NATO, S.U.A. încearcă să încheie convenții secrete în Mediterana pentru adăpostirea submarinelor Polaris

PE SUB MÎNĂ

Desen de CIK DAMADIAN

Dacă-i bal, bal să fie!

Păscăluță mai numără o dată banii de concediu și îi potrivește în două părți neegale, „aștia-s pentru concediu”, „aștilalți pentru după concediu”, apoi zimbă casieritei din virful vedelor:

— Pa și să ne vedem sănătoși, frumoaso! Ce să-ți aduc de la Predeal?

— Aer de munte!

— Bună idee! E și ieftin și nici nu-i scump!...

Păscăluță strînse încă două duzini de mlini pe linie de „drum bun”, „rămîneți sănătoși”, „să ne scrii din Predeal”, „n-o să am vreme c-o să dorm toată ziua” și a doua zi, iată-l instalat într-o vilă cocheta în inima stațiunii. Colegul lui de cameră, un om în vîrstă, privi cu drag la cele 25 de primăveri brunete reprezentate prin tînărul Păscăluță, care, de la fereastra camerei, trăgea cu nesăț aerul în piept:

— Simți cum te adoarme! exclamă Păscăluță, cufundîndu-se adinc într-un fotoliu. După cîteva minute se răzgîndi: „simți cum te reînvie!”

Și țîșnind din fotoliu, o zbughi spre ușă: — Încotro, flăcăule? făcu bătrînul. Zi-ceai că te odihnești!

— Prefer odihna activă! A rividerci, nea Pîrvule.

— Nu mai pici de somn?

— Lasă că pic în altă parte. Într-o oră sînt înapoi ozonizat și-o să adorm ca un pui de găină.

Și săltăreț, Păscăluță coborî cele cîteva trepte. Iată-l pe șosea. O adiere plăcută îi mingia ușor obrazul.

— De ce să mă mingie o adiere, se muștră el, cînd peste drum e chermesă și gălesc eu cine să mă mingie.

Porni hotărît spre țîntă. Apoi se opri pentru o clipă și începu un dialog cu el însuși:

— Chiar din prima zi la chermesă?... Ei și? Mai întii că nu-i din prima zi, ci din prima noapte... Bine, bine, dar eu am venit aici să mă întrezesc. Să mă odihnesc!... Și ce? La chermesă nu sînt scaune? De ce să mă odihnesc în cameră lîngă un bătrîn cînd mă pot odihni sub cerul liber lîngă o tînără!...

Și a intrat. Cînd a început dansul era ora zece. Cînd s-a terminat berea era ora unu,

și cînd a plecat, două; una în stînga și alta în dreapta. Întii a condus-o la dreapta pe cea din stînga, apoi a condus-o la stînga pe cea din dreapta. Fiindcă blonda locuia pe Cioplea și bruneta dincolo, pe Clăbucet.

A ajuns acasă la patru, a privit stelele pînă la cinci, a suspinat pînă la șase, a adormit pe la șapte, și bătrînul l-a trezit la opt, să nu piardă masa care se servea pînă la nouă.

Gustarea de dimineață a sărit-o, fiindcă la nouă avea întîlnire pe Cioplea. Din prînz a apucat doar compotul și după aceea fuga spre Clăbucet. Nea Pîrvu încercă să-l preia din mers:

— Măi omule, cînd te mai odihnești? O să cazi din picioare! Dormi măcar un ceas. Nu țî-e milă de tine?

— Ba da, moș Pîrvule, dar și de ea... Nu vreau să bag zăzani între Cioplea și Clăbucet.

— Dacă țî-e dragă, întilnește-te cu ea seara.

— Dar mi-e dragă și ziua, nea Pîrvule! Dacă nu o să mă distrez în concediu, cînd s-o fac? În timpul producției?... În orice caz, păstrează-mi un loc la masa de seară. Lîngă dumneata.

La cină, Moș Pîrvu a avut tovarăș un scaun. Păscăluță aștepta la răsucire de vînturi. O boare caldă sufla dinspre Cioplea, o adiere plăcută venea dinspre Clăbucet. Cu ochii spre cele două repere carpatine, Păscăluță nici nu băgă de seamă cum trec orele. Și ostenit, căzu pe un scaun. Scaunul se întîmplă să aparțină unui restaurant. Ah, și ce muzică! Ce dans!

— Ospătar! Să vină trei mici!

— Să vină singuri, sau însoțiți de-un Cotnar?

— Însoțiți, dar nici Cotnarul să nu-mi vină singur. Urâsc singurătatea.

A apărut Cotnarul, a venit Otonelul, apoi a venit Nelu, s-a mai adăugat Costică, a mai răsărit Nae, a răsărit Gică și apoi a răsărit soarele...

— Fraților, îngîmă moțîind Păscăluță, priviți ce splendid răsărit de soare! Merită să-ți pierzi o noapte pentru o asemenea priveliște.

Și îndrăgostitul de natură, de blonde, de brune, de Cotnar, învăluit în primele raze blinde ale răsăritului, porni aproximativ spre vila în care un pat imaculat îl aștepta de 24 de ore. Își lăsă capul în pernă ca un bolovan. Moș Pîrvu îl fură cu coada ochiului:

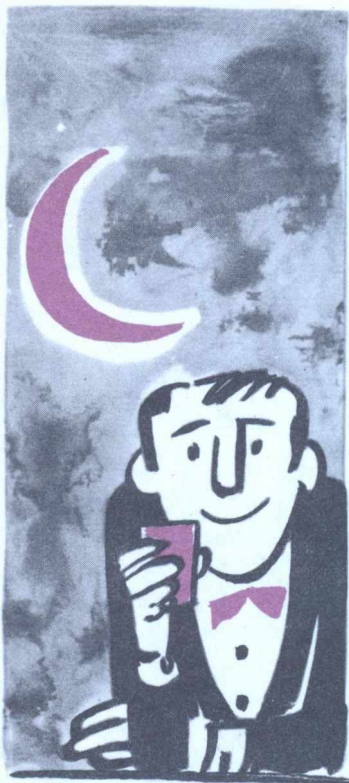
— Ce s-a întîmplat, flăcăule? Unde ai fost?

— La odihnă activă, nea Pîrvule.

— Măi feciorule, nu țî se pare că-i prea mult activă și prea puțin odihnă?

— Nu te contrazic, nea Pîrvule.

— Nu mă contrazici, că n-ai argumente.

— Argumente am eu, dar n-am putere... Ghinionul meu să mi se strecoare în suflet una tocmai de pe Cioplea. 1100 de metri pînă la ea! Preferam să cunosc pe una mai la nivelul mării! Anul viitor mă înscriu pentru Mamaia... Și acum lasă-mă, nea Pîrvule, să prind un pui de somn. Mai tîrziu e un matineu literar urmat de dans.

— Se discută vreo carte?

— Habar n-am. Eu merg la partea doua, cînd se discută dansul.

Și un sforăit puternic, neașteptat, puse punct convorbirii.

După o săptămînă, Păscăluță, la fel de îndrăgostit, puțin mai livid, puțin mai străveziu, trei kilograme în minus, trei găuri la curea strînse în plus, renunțase la Cioplea în favoarea unei alte rute: Predeal-Timișul de Jos. Cei cîțiva kilometri nu prezentau o dificultate serioasă, întrucît erau coborîși. O adevărată poezie. Bolta spuzită de stele, serpentine șerpund tainic, priviri calde pînă la Timișul de Sus, jurăminte pînă la Timișul de Jos, vise pînă la intrarea în vilă. Păscăluță se dovedea un adevărat Romeo, doar că în locul pumnalului i s-ar fi pot-

trivrit mai curînd o siringă cu vitamină. În continuare totul se desfășura simplu, liric și fără complicații. Romeo pornea spre gară, e drept, întrucîtva ostenit, și aici aștepta pe o bancă un ceas și jumătate în așteptarea personalului de noapte, care urma să-l depună în zori pe peronul gării Predeal.

Ajuns în cameră, bătrînul îl luă în primire:

— Cioplea, ai?

— Timiș, nene! Afară e o noapte, o poezie!

— O fi poezie afară, măi băiatule, dar tu arăți a epitaful.

— E concediu, nene Pîrvule! Un restaurant, o chermesă, distracții, una, alta...

— Asta te omoară pe tine: una, alta... Rămii frate ori la una, ori la alta. O noapte la serată, o noapte la bal, o noapte la restaurant, o noapte sus pe Cioplea, o noapte jos în Timiș... Ce-i bezna asta pe capul tău?

— Concediu, nene Pîrvule...

În a unsprezecea zi, Păscăluță intrase în banii de „după concediu”. Ca om de cuvînt, trebuia să plătească masa de adio, care începuse o zi înainte de sfîrșitul concediului și se terminase o zi după concediu...

Păscăluță s-a înapoiat la serviciu.

— Bine v-am găsit, fraților!

Frații s-au dat speriați înapoi. În fața lor se afla un individ pe chipul căruia se puteau vedea slabe urme de Păscăluță. În aceeași clipă își făcu apariția și directorul. Îl privi, și-i spuse cu compasiune:

— Ce-i cu tine, Păscăluță? Arăți groaznic! Cînd pleci, frate, în concediu?...

— Doctore, mă doare de nu mai văd!...
— Bine, să te trimitem la boli de ochi.

Desen de C. CAZACU
(Brașov)

Cine sparge gheața?

— Fabulă —

Cine sparge gheața?
— Eu, glăsui rața,
În marile cînd
În apă m-afund.

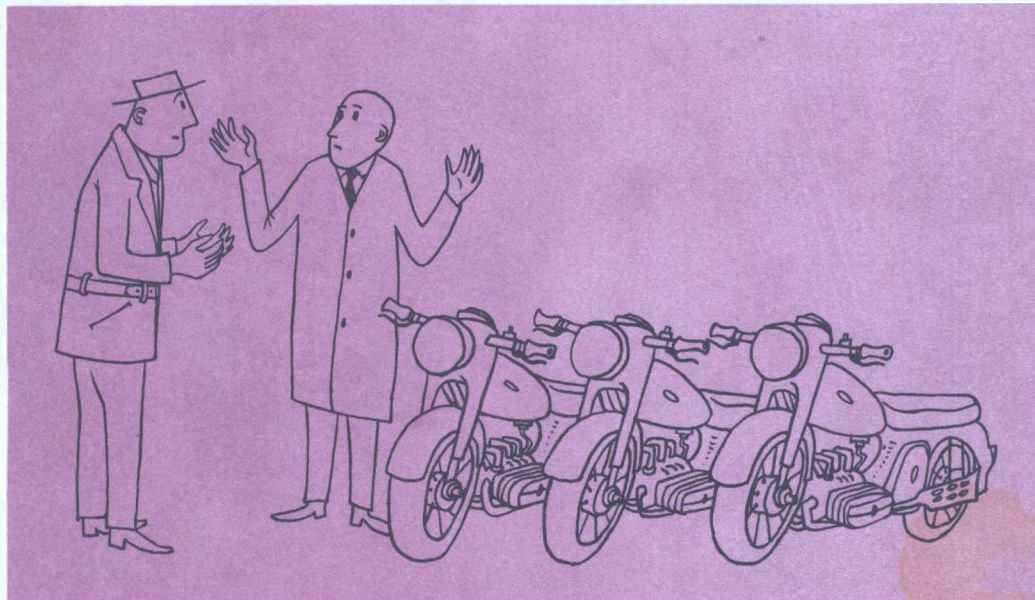
Cine sparge stoiul?
— Eu, zise rățoiul:
M-avînt după pește
Și riul pornește.

— Ba eu sparg ghețarul,
Țipă cufundarul,
Gerului spun stop ca
Să fac mare copca.

Lista este lungă
C-ar putea s-ajungă
Pînă dimineața;
Tema-i arzătoare:
„Cine sparge gheața“.

Că-i numai vîltoare
Riu-acum — precis;
Dar ce mai descînt
Pînă s-a înscris
Primul la cuvînt!

VICTOR FRUNZĂ

— Aș vrea o motocicletă de 750 cm!
— O! Nu avem atît de lungă!...

Desen de IOSIF TEODORESCU

VICTOR EFTIMIU

REPLICI

Admirator: un om care-ți cere ultima carte gratis, plus o dedicație în care să arăți că-l admiri.

*

Am înainte întregul meu trecut.

*

Amăritul acesta cu părul cărunt, de care mi-e milă, fiindcă e bătrîn, m-a adus la realitate, spunîndu-mi deunăzi:

— Vă vorbesc ca unui părinte!...

*

Asistînd, ca simplu spectator, la piesele altora, mă simt declasat ca un ofițer în civil.

*

Are inteligența lentă, dar șiretenia promptă.

*

Arta nu admite circumstanțe atenuante.

*

Bătrînețea nu trebuie să fie o renunțare, un final, ci ultima tinerețe.

*

Cel mai bun sistem ca să nu faci nimic, e să faci mai multe lucruri deodată.

*

Ce strălucită afacere a făcut această muscă, de-și freacă labele cu atîta satisfacție?

*

Cînd ni se slăbește vederea, și stelele ni se par mai puține.

*

Ce n-aș da să mai fiu odată tînăr! Mi-aș da chiar bătrînețele!

Ciobanului i se rupe inima cînd lupul i-a sfișiat o oaie. Dacă lupul i-ar plăti oaia, ciobanului nu i s-ar mai rupe inima.

*

Cele mai mari greșeli se fac din teama de a nu greși.

*

Ce trebuie să admir la acest om? Puritatea, noblețea lui sufletească sau arta desăvirșită cu care dă impresia că are un suflet nobil, pur?

*

Ceea ce admir mai mult la omul acesta este convingerea că-n toate neplăcerile ce i se întîmplă, n-are nici o vină.

*

Calul e frumos cînd aleargă. Cînd paște, e vacă.

*

Condamnăm avariția altora și găsim o mie de justificări pentru a noastră.

*

— Cum se face că acest scriitor, atît de clarvăzător în problemele eroilor săi, atît de obiectiv și de acerb cînd judecă pe alții, nu-și vede propriile metehne?

— Ai văzut vreodată cizmar bine încălțat?

*

Cînd s-a supărat văcarul pe sat, nu i-a mers bine nici satului.

Normal

Sus, în virful munților,
În poiana florilor,
Sub un brad, cu virfu-n soare
Stau de vorbă trei mioare...
Zice prima: „Ce-nîmplare,
Pînă ieri, știți, ciobănașul,
Ne zicea cu fluierașul...
Însă astăzi dimineață,
Cînd mergeam tăcută-n față,
Numai că aud din vale,
Zvon de strune de țambale...“
Zice-a doua: „Nu mai spune,
Auzi, soro, ce minune...“
Și tot prima, mai încet:
„Și cînta și-un clarinet;
Și să vezi că mai apoi,
Auzii și un cimpoi;
Și cîntau toate cu șoc,
Toate dintr-un singur loc...“
„Cum, surată, ciobănașul.
Nu cînta cu fluierașul?“
„Ba, din cînd în cînd și el.
Mai cînta cîte nișel;
Mai cînta și-apoi tăcea,
Și-atunci iar se auzea,
O vioară, un caval.
Clarinetul, un țambal...
Eu eram nedumirită...“
Zice-a treia liniștită:
„Nu mai sta ca să le numeri:
Ciobănașul uneori
Are agățat pe umeri,
Radio cu tranzistori...“

MIRCEA BLOCK

PRIN SI

cu trenul, autobuzul

Desene de RIK AUERBACH

La începutul lui iunie secretarul de redacție m-a chemat să-mi spună:

— Pleci pe Valea Oltului...
— Vă mulțumesc. Atunci mă duc la sindicat să-mi iau biletul.
— Dar ce, tovarășe, sindicatul e gară să aibă bilete de tren? Că doar nu te trimitem în concediu, ci pentru reportaje prin câteva stațiuni balneo-climaterice.

Cu secretarul nostru de redacție nu se glumește nici măcar în materiale. Așa că, respectând ordinul... de serviciu, iată-mă în tren spre...

Pot să facă asta pînă nu începe filmul la cinematograful. Altfel, cum intrarea în bibliotecă se face prin sala de spectacol, cînd cer romanul „Mama”, se alege cu... „Bunica Sabella”. Din cauza acestei incurcături, capătă dureri de cap. Migrena însă e permisă la Călimănești numai între orele 8—13 și 16,30—19,30, cînd funcționează farmacia locală. După închiderea ei, durerile de cap rămîn valabile pentru a doua zi.

GOVORA

te întîmpină de departe cu frumosul pavilion „Palas”. Deasupra primului etaj există o prelată rulantă care apără de soare. Prelata are un sistem de „aerisire”, constînd din numeroase găuri provenite de la mucerile de țigări aruncate de la etaj. În camere nu se permite fumatul și de aceea unii vilegiaturisti, ca să nu lase urme în odaie, le lasă pe prelată.

În stațiune vezi amenajări noi, oameni noi. Vechi a rămas obiceiul medicului Alfred Wexler de a vorbi răstit pacienților. Anul acesta, înainte de a primi locatari sezonieri, vilele au primit mobilier, covoare, saltele, lenjerie etc. Numai vila 13 a primit... lemnărie verde și ume-

dă de la cei care au amenajat-o. Acum parchetul din camere are perspectiva să se transforme în arbori. Va fi în avantajul locatariilor: din pat vor trece direct în pădure, fără a mai părăsi vila.

Unii iau amintiri de la Govora iar alții le lasă. De pildă, la biblioteca „Mihail Sadoveanu” poți vedea pe ultima pagină a volumului „Povestea unui om adevărat” cu numărul de inventar 5175, amintirile scrise de Virgil Tudose din Pucioasa, Cornel Dragoș și Vasile Csiki din Vulcan și Ion Martin din Petroșeni. Ne miră că aceștia nu au cerut pînă acum primirea măcar în Fondul Literar. Doar sînt... scriitorii de cîrți.

La Govora pacienții fac tratament. Cîte unii fac însă... drumul înapoi acasă înainte de termen, fără să anunțe plecarea. În urma lor lasă camera, studioul și... actul de identitate. Cîțiva din aceștia sînt: Ion Adam din Petriș, raionul Lipova, Iancu Pană din Dobroțești, raionul Roșiori, Vasile Roșca de la Autobaza Nr. 2 Iași, Șumulan T. Ilie, salariat la Agenția C.E.C. din Șimleu și Mihai Condrea, responsabilul cantinei Institu-

tului de construcții din București. Cum spuneam, aceștia au plecat de la Govora acasă, în timp ce noi am mers mai departe la

OLĂNEȘTI

Autobuzul I.R.T.A. duce direct de la Govora pînă în această stațiune de pe valea apei Olăneștiului. Localitatea este la înălțime nu numai prin altitudinea de 450 m., ci și prin amenajările din ultima vreme ca anexă la cele anterioare.

Cei veniți la Olănești gustă în timpul mesei... aspectul modern al noului bloc alimentar. Iar dacă îl vizitează, un singur lucru îi lasă rece: instalația frigorifică, producătoare de temperaturi sub 0 grade și gheață artificială. Instalația însă nu poate înlocui ventilatoarele din sala de mese și bucătărie. Inginerul Băieșu de la grupul de șantier Rîmniciu Vilcea le-a montat niște motoare electrice cu pornire directă, în loc de pornire lentă. Și din toamna lui 1962 promise că le schimbă. Dar, motoarele așteptate au pornire lentă și în ceea ce privește plecarea lor de la Rm. Vilcea.

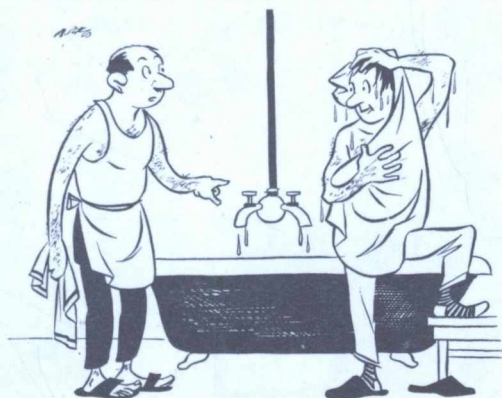
Toți cei care au văzut Olăneștii afirmă că stațiunea este foarte pitorească. De aceea, acolo se întorc nu numai oamenii, ci și filmele care au mai fost odată. Dar dacă vilegiaturistii se întorc după un an, filmele vin înapoi numai după două săptămîni. Așa că nu m-a mirat următoarea discuție din fața cinematografului local:

— De ce nu se aduce și aici filmul „O viață”?

— Asta ar mai trebui? Dacă vine, „O viață” se prefacă în... „O veșnicie!”

Tot de o veșnicie oamenii așteaptă ca restaurantul „Cascada” din

Băiașul Mihai Gh. de la Băile S.M.B. Govora are obiceiul să ceară bacșiș.

— De ce n-ați închis bine robinetele?
— Pentru că am auzit că-ți place cînd... pică ceva!

...CĂLIMĂNEȘTI

De fapt acceleratul oprește la Jibla, lăsînd restul drumului pînă la stațiune pe seama autobuzului care te poartă pînă în fața biroului de cazare al Întreprinderii economice regionale balneare Călimănești.

La biroul cazării, medicul de gardă face repartizările pentru vile, în care găsești mobilă de ultimul tip, pereți zugrăviți proaspăt, parchet nou-nouț. Numai la vilele „Gheorghe Doja”, „Nicolae Cristea” și „Crinilor” dai peste... lucrători de-ai grupului Rîmniciu Vilcea al Întreprinderii de construcții Pitești, lucrînd încă în contul zilei de 30 aprilie 1963, cînd trebuiau terminate lucrările. Pentru bagaje, în camere există șifoniere. Pentru Vasile Ciocan, tehnician la Ministerul Economiei Forestiere, ar fi trebuit să existe în camera 38 de la vila „Oltul” și o cușcă de păsări în care omul să-și țină gîinile cumpărate din piață.

La tratament, în afară de băi, ai la dispoziție și izvoarele stațiunii. La alegere. Bineînțeles, la alegerea medicului care le prescrie. Ajuns la unele izvoare, din prima zi dezici proverbul că apa cea mai bună e cea de izvor.

La Călimănești există multe distracții. Unii preferă plimbările pînă la „Librăria Noastră”, unde admiră frumusețile stațiunii... pe hîrtie fotografică. Alții preferă să citească o carte de la bibliotecă.

La Olănești s-a deschis un modern complex comercial

— Nae, nici o vorbă! Tu la cură, eu... ia cumpărături!

Cîntarul de lângă Lacul Ursului de la Sovata este defect. Aceleași persoane, dacă se cîntărește de două ori, îi arată greutăți diferite

— 52 de kilograme?!?... Eu spun să te mai cîntărești o dată!
— Nu mai spune? Ce, sînt proastă!...

Olănești să-și pună firma. Dacă ceri lămuriri ospătarilor, ți se răsunde:

— A, firma? Vineee!

Apoi, se reîntorc surzînd:

— Firmă nu avem. Dacă vrei, niște pastramă. E cam tot aia, că și asta se agață în cui!

SOVATA

este un loc bun și pentru odihnă, mai ales după un drum lung cu trenul de la Rm. Vilcea, prin Sibiu, Copșa Mică și Blaj. De la Blaj, cursa te lasă la Sovata taman cînd pleacă personalul... biroului de cazare al stațiunii. Vina nu este a Întreprinderii economice balneare locale, ci a C.F.R.-ului care nu a prevăzut în Mersul Trenurilor și ora de plecare la masă ori la culcare a salariaților biroului de cazare. Iar atunci cînd se deschide ghișeul, se deschide și pofta salariatului Rudolf Szasz de a se certa cu vilegiaturistii. Dar îl uși repede, după ce faci primii pași prin stațiune. Urcînd în dreapta lacului Ursului, la un moment dat te crezi pe litoral. La capătul unor trepte se înalță un masiv de sticlă și zidărie portocalie, asemănător celor de pe malul mării. Este noua cantină. Poartă nr. 5, dar funcționează... numărul unu.

La Sovata plouă foarte des, iar după ploaie răsar ciupercile. Pe una o vezi peste drum de lacul Ursului, sub forma unui restaurant modern. Alt local s-a cocoțat tocmai sus la cabana „Tivoli”. De pe terasa restaurantului de aici privești pînă la lacul Aluniș un ștrand frumos de-ți lasă gura...

apă. La ștrand faci baie. E mai plăcută decît baia de aburi din autobuzul care te poartă de la gară în stațiune. De fapt, sînt trei autobuze, dar sînt și 400 vilegiaturisti la un singur tren. Soluția propusă Întreprinderii comunale Tg. Mureș a fost repartizarea celei de-a patra mașini. Dar lunile trec, așa cum prin Sovata trec tot numai trei autobuze încărcate pînă la refuz. Mai bine zis, pînă la refuzul celor de la Tg. Mureș. De aceea, am preferat autobuzul I.R.T.A., care m-a purtat pînă la Reghin, pentru ca de acolo trenul să mă ducă la Toplița. În gară m-a întîmpinat „Tudor Vladimirescu” în ...caroserie și cauciucuri gata pentru drumul spre

BORSEC

Pînă atunci cunoșteam această stațiune numai de la fostul meu profesor de geografie și de la pavilionul cu ape minerale din Cișmigiu. La fața locului îți dai seama că Borsecul e un imens Cișmigiu, plus munții Gurghiuului, plus altitudinea, plus vilele. Și aici, ca și-n grădina bucureșteană, întîlnești copii. Pentru ei, Întreprinderea economică balneară locală Borsec a amenajat vila nr. 41, unde micii vilegiaturisti, veniți cu părinții, au la dispoziție jucării, leagăne și alte amintiri din copilăria noastră. Din fericire, ei nu fac băi. Așa că nu riscă să nimerească uneori doi în aceeași cabină cu o cadă, datorită greșitei planificări făcută de Hauer Liliana de la Serviciul medico-balnear.

Fiind mici, copiii nu pot aprecia serviciul ireproșabil și mîncarea consistentă și variată servită la cantina nr. 1 datorită grijei responsabilului Ștefan Bratu. În schimb, copiii ar fi putut spune lui Valerian Ștefănoiu din comuna Sacul, raionul Caransebeș, care, într-o noapte, pe la orele 3, a făcut mare gălăgie că nu găsise deschisă ușa vilei:

— Nene, ești om mare, dar țipi ca un copil mic!

Și alte avantaje ar mai fi pentru ei. Dar și pentru părinți. De pildă, aceștia pot deveni alpinisti, cu condiția să sufere de inimă.

Dacă îndeplinesc această condiție, ei sînt cazați în vilele de pe dealuri sau iau masa la cantina dietetică ce se află pe o pantă de 220 metri, cu o înclinație de 20 de grade. De fapt este o înclinație a serviciului de cazare de la I.E.L.B.

Venind vorba de cazare, trebuie arătat că Ansamblul de Stat de cîntece și dansuri din Tg. Mureș, de circa doi ani n-a cazat nici un spectacol la Borsec. În schimb, Teatrul de Stat din Baia Mare, departe geografic, dar apropiat sufletește de stațiune, vine în turneu. De venit, vine și O.S.T.A. din București... cu cite o telegramă pentru programarea unui spectacol. Așa s-a întîmplat la începutul lunii mai cu „Magazin muzical”. Dar cînd Casa de Cultură Borsec a confirmat obținerea sălii, O.S.T.A. a infirmat telegrama trimisă. Așa că, pînă la urmă, vilegiaturistii au văzut, în loc de două acte, de estradă, două adrese. În fond și ele tot acte sînt!

Cei veniți la Borsec au însă altele de văzut. De pildă, la cabinetul stomatologic al Policlinicii SMB văd fotoliul dentar care nu se reglează. În schimb nu văd electrocardiografele. Cum să le vadă, dacă două sînt inutilizabile, iar al treilea a plecat din primăvară la Institutul Medico-Farmaceutic din Tg. Mureș pentru reparație? Și nu s-a mai întors. Ce oameni fără

Medicii de gardă de la Serv. medico-balnear Borsec nu fac vizite la cantinele dietetice pentru a urmări cum se face repartizarea pacienților la diverse diete.

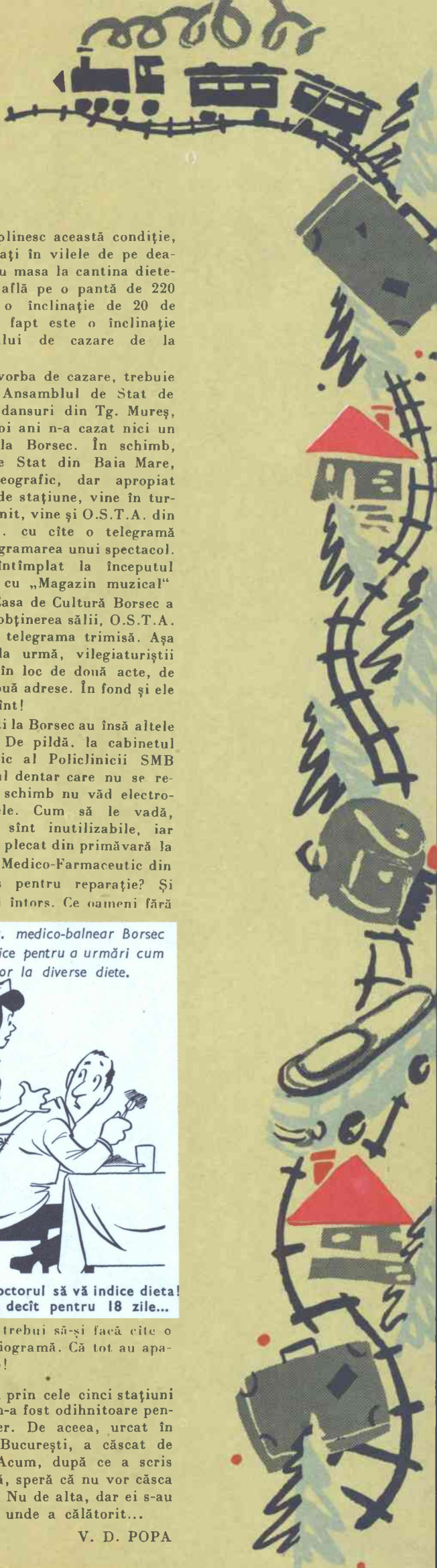

— Ar trebui să așteptați să vie doctorul să vă indice dieta!
— Îmi pare rău, dar n-am bilet decît pentru 18 zile...

inimă! Ar trebui să-și facă cite o electrocardiogramă. Că tot au aparatul acolo!

Călătoria prin cele cinci stațiuni de odihnă n-a fost odihnitoare pentru reporter. De aceea, urcat în tren spre București, a căscat de oboseală. Acum, după ce a scris cele de față, speră că nu vor căsca și cititorii. Nu de alta, dar ei s-au odihnit pe unde a călătorit...

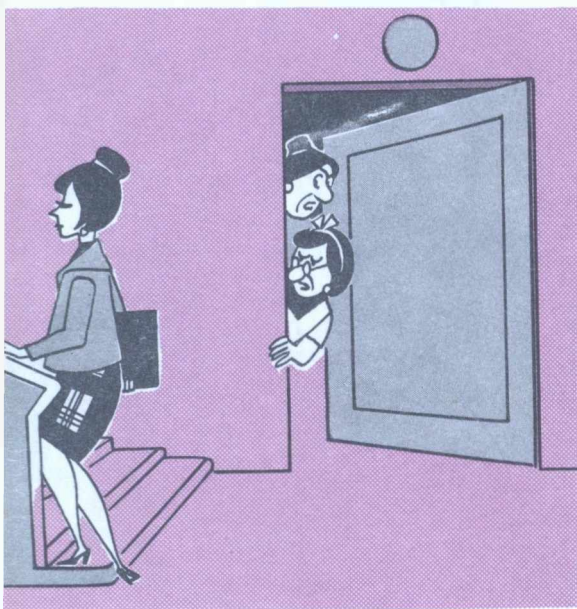
V. D. POPA

Bălat buun! Dar... cu lpsuri!!!

Desen de N. CLAUDIU

— Avea dreptate Ioneasca: noua locatară e cam de vîrsta noastră!

Desen de V. TIMOC

Decît așa... mai bine altfel

(Comedie cu superfosfați și superficialitate)

Motto: Să fim serioși că superfosfatul nu-i comic, ci... Îngrășămint!

Rolul principal în comedie îl interpretează președintele gospodăriei agricole colective „8 Martie” din comuna Cetariu, raionul Oradea, regiunea Crișana. Se zice că acțiunea s-a petrecut cam așa...

ACTUL I — în biroul președintelui colectivei.

Telefonul: Țirrrr... Țirrrr...
PREȘEDINTELE (calm către telefon): Taci cu tata!... (ridică receptorul) Alooo!... Da, aici colectiva din Cetariu... Chiar președintele la aparat. Să vorbesc cu stația C.F.R. Biharia?... Vorbesc, cum să nu, că doar nu sîntem certați... Alo, stația Biharia? Ce veste, tovarășe?... Cum? A sosit pe adresa colectivei noastre superfosfatul de la fabrica Năvodari? E în gară? Atunci zbor imediat și cît ai zice... superfosfat, sosesc la fața locului!

ACTUL II — în stația Biharia.

PREȘEDINTELE (către impiegatul de mișcare): Unde e, să-l iau?
IMPIEGATUL: Pe linia a II-a.
PREȘEDINTELE: Vagoanele alea mari?
IMPIEGATUL: Alea.
PREȘEDINTELE: Cîte tone de superfosfat sînt în ele?
IMPIEGATUL (consultînd documentele): 58.
PREȘEDINTELE: Atunci nu le iau, că nu sînt ale mele.
IMPIEGATUL: Dar superfosfatul este expediat pe adresa gospodăriei dv. colective.
PREȘEDINTELE: Nu te băga unde nu-ți fierbe... superfosfatul! Eu am comandat 30 de tone, nu 58.
IMPIEGATUL: O fi greșit fabrica din Năvodari...
PREȘEDINTELE: O! Și cum eu îs om modest, nu iau decît fix ce-am comandat. Așa că refuz vagonul.
IMPIEGATUL: Și cu superfosfatul cum rămîne?
PREȘEDINTELE: Ia-l dumneata și să fii sănătos!
IMPIEGATUL: Ce să fac cu el?
PREȘEDINTELE: Îngrășă-te!

IMPIEGATUL: Pentru așa ceva obișnuiesc polivitamine. Deocamdată însă ia dumneata superfosfatul, că nu se știe de unde sare iepurele. Poate se lămuresc lucrurile.
PREȘEDINTELE: Tovarășe, fără iepuri! Eu sînt un om fix, am determinat un necesar fix, am comandat un necesar fix și pretind un superfosfat fix! Nici mai mult, nici mai puțin decît fix cît am comandat! Cînd sosește în stație fix cantitatea comandată de mine, te rog, anunță-mă. Și-acum, la fix, la revedere!

ACTUL III — tot în biroul președintelui.
 Se aud ciocănituri în ușă.

PREȘEDINTELE: Intră!
UN CETĂȚEAN (intrînd): Bună ziua! Am venit pentru superfosfat.
PREȘEDINTELE: Bravo! Ia loc... adică nu, nu lua loc, ia superfosfatul din gară și mergi sănătos! Camioanele sînt afară?
CETĂȚEANUL: Care camioane?
PREȘEDINTELE: Păi, în ce iei superfosfatul, în batistă?
CETĂȚEANUL: Tovarășe președinte, n-am venit să-l iau, ci să te descurc pe dumneata. Ai cam incurcat borcanele.
PREȘEDINTELE (atîns): Tovarășe, fără borcane! Asta-i una! Și-a doua, fii mai fix: de unde ești dumneata? Adică, și mai fix, cine te-a trimis?
CETĂȚEANUL: Sînt delegat de Consiliul agricol raional Oradea să lămuresc problema cu superfosfatul refuzat de dumneata.
PREȘEDINTELE (și mai atîns): Mă bucur că te cunosc... Ia un loc pe superfosfat, asta, pe scaun, și vorbește.
CETĂȚEANUL: De ce ai refuzat superfosfatul și nu ai repartizat plusul conform indicațiilor date de noi, de la Consiliul agricol raional?
PREȘEDINTELE (uluit): Care indicații?
CETĂȚEANUL: Acelea prin care erai înștiințat că, dat fiind distanța mică la care sînt așezate celelalte GAC-uri de a dv., din Cetariu, Consiliul agricol raional a comandat la Năvodari și cantitățile necesare lor, comanda făcîndu-se însă pe adresa dv. ca fabrica să efectueze odată mai multe cantități vagonabile.

PREȘEDINTELE: Așa?
CETĂȚEANUL: Chiar așa! Și imediat ce primeai întreaga cantitate de superfosfat, aveai obligația să anunți colectivele din apropierea dumitale să-și ridice cantitățile repartizate, despre care ai fost înștiințat prin adresa noastră nr. 1 154/1963.
PREȘEDINTELE: Tovarășe, fără 1 154 că... n-am habar de adresa asta.
CETĂȚEANUL: O fi pe undeva, printr-unul din sertarele biroului dumitale. Caut-o...
PREȘEDINTELE: Tovarășe, asta nu-i un sistem fix de a rezolva problema concret! Unde s-o caut? În care sertar? Că vorba proverbului, mai ușor vezi superfosfatul din ochiul altuia, dar mult mai greu să vezi... unde dracu o fi... 1 154/1963.
CETĂȚEANUL: Pentru orice eventualitate, am adus eu o copie...
PREȘEDINTELE: Ca să vezi, dom'le, de unde sare iepurele! Dar, la drept vorbind, mai bine sărea originalul, că-n felul ăsta scăpam de superfosfat! Așa că, vă rog, nu-mi mai trimiteți nici o adresă. Poate se pierde și aia și... și să lăsăm vorba, tovarășe, că așteaptă superfosfatul pe linia a II-a!

Uneori se abuzează de convorbiri particulare

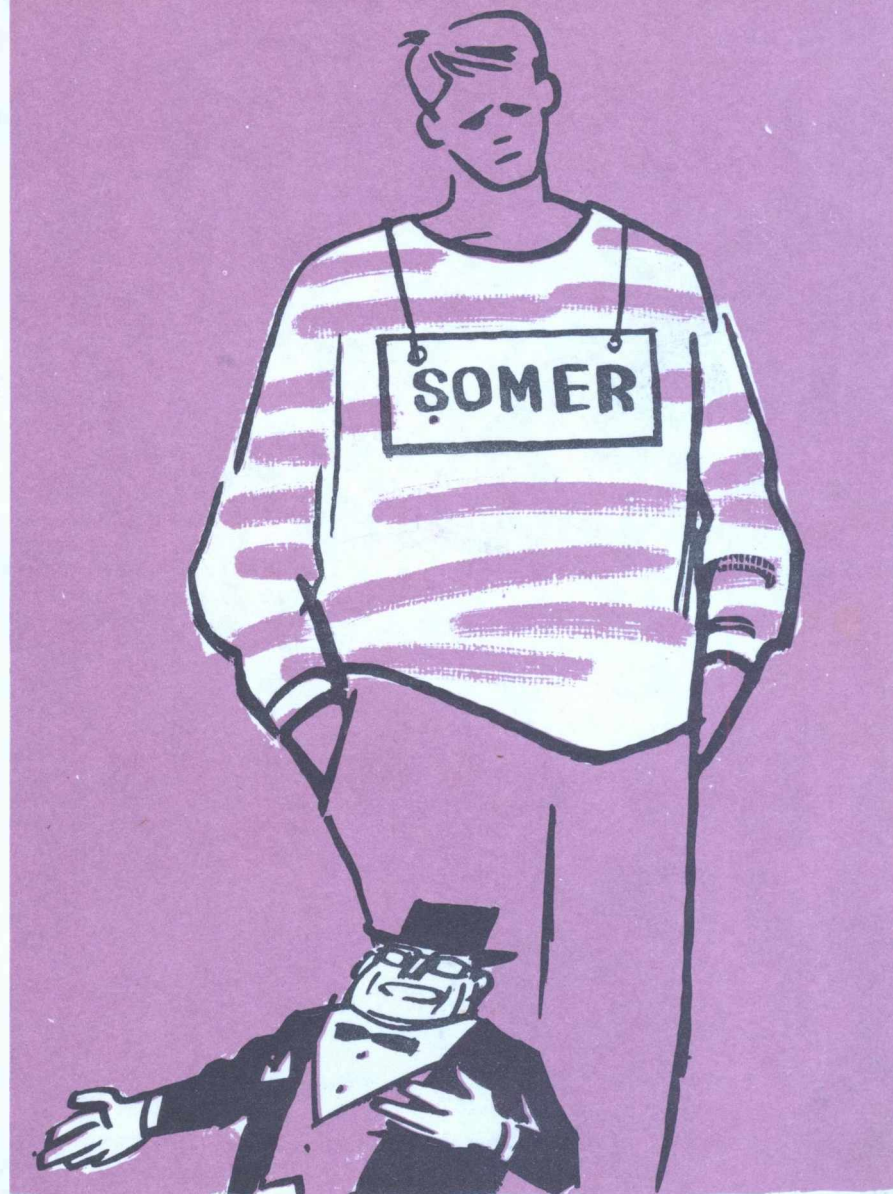

VASILE RĂDULESCU

„Controlor de calitate”

Controlorul Pavel este, evident,
 În uzina noastră, foarte exigent.
 Pentru-un nit, o șaibă sau un șurubel,
 Îți respinge piesa fără drept de-apel.
 De la „norma” asta Pavel nu se-abate,
 Ca un om ce luptă pentru calitate...
 Numai că el luptă cu... intermitență,
 Căci la patru zile are o absență,
 Iar în cele patru — fără ironie —
 Nu știi cum se face că tot întârzie.
 La aceste lipsuri dinsul totuși are,
 Mai întotdeauna, câte-o motivare!
 Uneori apare supt la față, tras,
 Ôri cu ochii vineși, zgtriat pe nas
 Și atunci explică, dacă-i întrebat,
 C-a visat prăpăstii și-a căzut din pat
 Sau că ghinionul l-a păscut pesemne
 Și-a scăpat toporul, vrînd să spargă lemne...
 Fel de fel de rele soarta-i hărăzește
 Și, la urma urmei, nici nu-i omenește
 Să nu dai crezare unui om ca el,
 Care — cînd lucrează — este plin de zel!
 Astăzi controlorul iarăși fu absent...
 „Ce să fie oare? Iar un accident?”
 „Accident, desigur, și vă fac dovadă,
 Intervine Savu, șeful de brigadă,
 (Un tovarăș tînăr și căm mucalît)
 „Azi, în zori de ziuă, chiar ne-am întîlni.
 „Vreau să spun adică... numai eu pe el,
 „Căci era ca mortu, nu mișca de fel
 „Intr-o «grădinișă» de la noi, din Tei,
 „Unde se consumă fleici și mititei
 „Și stăteau sub masă sticlele-nșirate,
 „Lîngă... controlorul lor de calitate.”

BARBU ALEXANDRU

MONOPOLISTUL: — La noi tîneretul are cele mai bune condiții de dezvoltare!

Desen de A. POCH

REGIMUL

lui

SĂCHITĂ

Sache, prietenul meu Sache, e un mîncăcios, ceva de speriat.

S-a îngrășat de parcă înghite numai B Complex și drojdie de bere natur — ajungînd la 44 de ani să aibă o greutate de 109 kg neto.

Acum cîteva zile m-am întîlnit cu el. Era supărat fiindcă îi plecase soția în provincie.

— Mi-am cumpărat provizii pe-o săptămîină, spuse el amărît.

— Cum, 8 chifle, o litră de salam și cîtiva cartofi îți ajung ție o săptămîină?

— Nici nu le consum pe toate, țin un regim foarte sever, mai mult legume și ceaiuri dietetice, restul nu mă tentează... M-am îngrășat, sînt suferînd.

— Dacă-i așa, Săchiță, vino duminică la masă la noi, mesteci și tu alături de soacră-mea la buruieni și bei infuzii din florile raiului...

Și duminică la ora 14 prietenul meu suna la mine, avînd în mîină trei garoafe.

După cîteva minute soția spuse:

— V-aș servi mai întîi o țuiculiță, dar știu că țineți regim sever... zarzavaturi, ceaiuri, ca și bătrîna mea mamă...

— Da, răspuse încurcat Săchiță, dar cînd sînt invitat, din politeță nu refuz...

— Nu, nu... decît să vă facă rău, mai bine nu!

— Aș avea de adăugat că țuica se face din prune și prunele sînt excepționale în maladiile de ficat, rinichi și otorino... exact ce-mi trebuie mie...

— Atunci, dă-ne niște doctorii, Mărioară, și scoate și o farfurie de măsline, că și alea tot fructe sînt.

După vreo cinci doze de „medicament din prune”, Sache se colorase ca un bujor.

— Pentru tovarășul Săchiță și mama am pregătît un ghiveci fără grăsimi, mai precis zarzavat în suc propriu... Noi mîncăm săr-măluțe cu șorici...

— Dacă le aveți încălzite, nu vă mai deranjați pentru noi, e doar zarzavat și varza; este doar prescrisă în afecțiuni de rinichi... intestinale...

— Pune-i, Mărioară, lui Săchiță vreo 12 drajeuri, însă ascunde-i șoriciul, să nu-i cadă greu.

— De fapt șoriciul îmbracă numai carnea, nu face parte din ea, răspuse scurt grăsunul nostru privind pieziș la castronul cu sarmale...

Și musafirul meu a mîncat circa jumătate de varză, socotind numai foile care adăpostesc umplutura.

— De care apă minerală preferați, tovarășe Sache? Mama bea Căciulata... am însă la frigider și o sticlă de ceai de sunătoare amestecat cu mătase de porumb...

Luîndu-l gura pe dinainte, „bolnavul” răspuse sacadat:

— La asemenea sarmale merge un vin, pardon ceai sec... și vechi...

— Dă-ne atunci o infuzie de Odobești ruginiu și niște borviz de regim, ce zici mamă soacră?

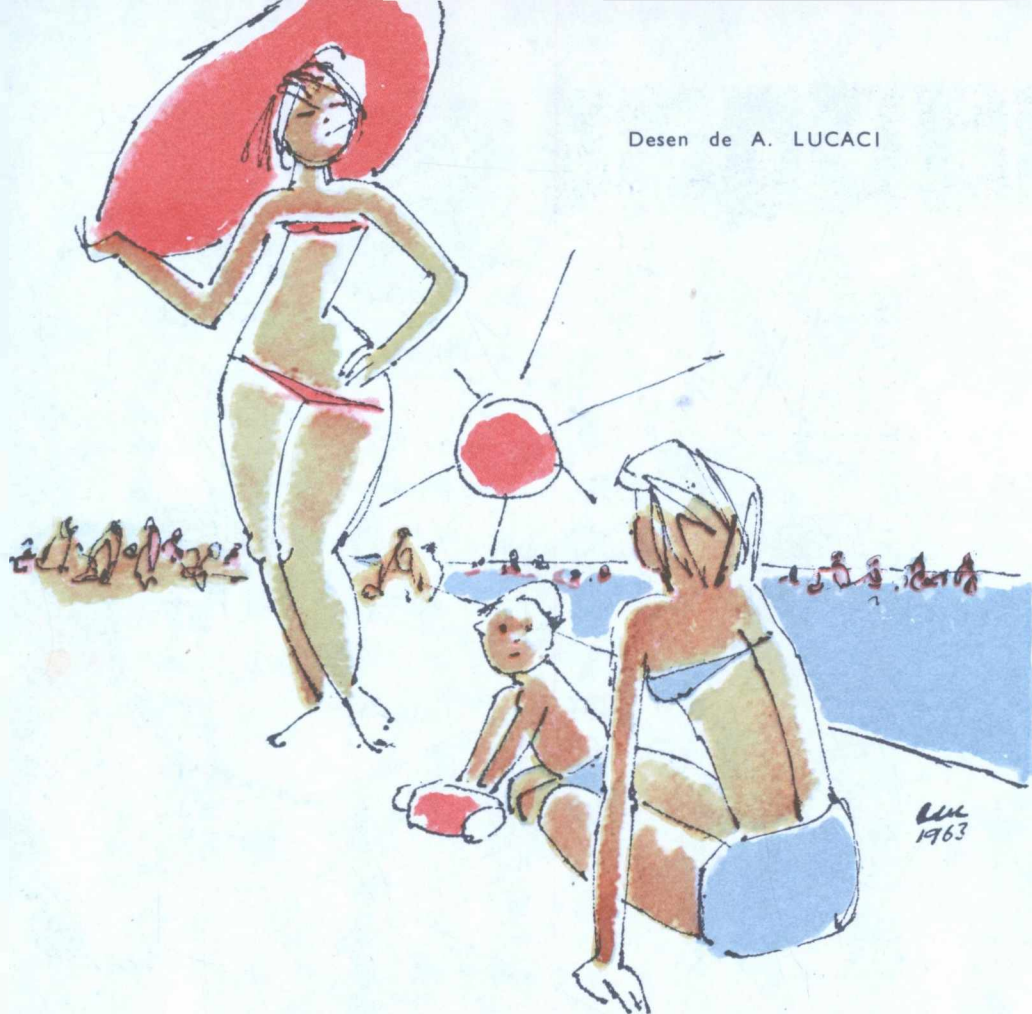
— Sigur, că vinul e din struguri și strugurii sînt fructe. Fructele nu îngrășă.

La plecarea Sache ne-a mulțumit:

— Ai văzut că se poate ține regim fără să simți?... Numai fructe și zarzavaturi!

— Sigur! Totul e să știi cum să le gătești... să nu sufere bolnavul...

AUREL MĂDIRJAC

— Mămico, de ce poartă tanti o asemenea pălărie?
— Ce vrei, doar nu era să apară în public complet goală!

ACTIVITATE SPORTIVA

— Ești cam supărat! Îmi spune într-o zi președintele Sfatului popular al comunei Saschiz din raionul Sighișoara.

— Păi cum să nu fiu supărat, tovarășe președinte? Avem noi, ditamai comuna, vreo activitate sportivă?

— Așa e, măi băiatule! Dar... de ce nu aveți?

— Fiindcă n-avem... teren pentru amenajarea unei baze sportive!...

— Auzi vorbă! mă întrerupe președintele. Păi de ce nu spui? Mă știi doar: eu care iubesc sportul la nebunie... uite, vezi terenul ăla din spatele căminului cultural? De azi e al vostru și dați-i drumul! Cu viteză, nu glumă! Iar dacă o să aveți vreo neplăcere... vino imediat la sfat și raportează-mi! Clar și fără ascunzișuri!

Le spun la colectivă ce bucurie a căzut pe capul nostru, iar tinerii sportivi mai să cadă jos de emoție; noroc că stăteau cu toții pe o banchetă, așa că nu s-a întâmplat nimic.

— Uraaa!... Să trăiască sportul și președintele sfatului popular! izbucniră ei bucu-roși.

...Care bucurie n-a durat decît o săptămînă, adică timpul cît n-am luat contact cu terenul atribuit. Pentru că în prima duminică dimineața cînd ne-am dus și noi să începem antrenamentul...

— Ce-i cu voi, măi? ne ia de la intrare președintele cooperativei.

— Am venit să ne antrenăm!

— Foarte bine faceți! Că și eu mă antrenez cu plivitul manual al... porumbului. Hai, duceți-vă pe terenul vostru!

Mă reped într-un suflăt la sfatul popular și președintele, cum m-a văzut, m-a și întrebare:

— Ai și venit cu prima plîngere? Hai, dă-i drumul — clar și fără ascunzișuri!

— Chiar așa și fac! E vorba despre terenul pe care ni l-ați cedat pentru sport și adineauri am și primit primul gol!

— V-a gonit președintele cooperativei? Uitasem că semănase omul porumb acolo! O

parte pentru ei... și o parte pentru mine! Da' nu-ți face inimă rea! Eu ți-am spus că iubesc sportul. Și ca să te convingi, hai-dem chiar acum să vă caut alt teșen.

După vreo două ore de mers, președintele sfatului îmi face semn cu cotul:

— Ce zici d-ăsta?

— De care?

— De terenul ăl din... vîrfu dealului!

Mă uit mai atent: de la poalele dealului pînă-n vîrfu lui, puteau să fie mai multe perechi de zeci de metri.

— Și credeți, zic eu abia stăpînindu-mi mirarea, că pe vîrfu dealului se poate juca fotbal? Poate, cel mult... țurca!

— Păi văd că nu ne mai înțelegem! face președintele indispus. Eu am vrut să vă dovedesc că îmi place sportul. Sau nu-ți place cum pun problema?

— Păi așa cum o puneți dumneavoastră e mai puțin problemă și mai mult porumb și mi-e că în materie de sport am pus-o de mămăligă.

— Va să zică nu vreți să luați terenul din vîrfu dealului? Păcat!

— V-am spus că acolo nu se poate juca nici fotbal, nici handbal și nici volei!

— Atunci să fiți sănătoși! Alt teren nu mai am de unde să vă dau. Jucați și voi... leapșa! Sportul ăsta întărește mușchii și nici de teren de sport n-are nevoie. Se poate juca și-n casă!

— Și atunci cum rămîne cu noi?

— Așa rămîne. Cum vrei să rămîni? Să nu mă mișc dacă o fi altfel!

— Păi văd că dați să plecați!

— Ei, asta-i bună! Ce, nu știi că azi la ora 18 se transmite la radio un meci de fotbal? Mă știi cum sînt! Pentru sport fac orice.

— Se vede!...

— Bravo! Bine că ți-ai dat, în sfîrșit, seama. La revedere!

V. FILIMON

te l de tel
toate la fel

Lacrimile civilizației

loacele de forță
dinilor“.

Cu alte cuvinte, după socoteala lui Grobbelaar, lacrimile înseamnă civilizație. Într-adevăr, „civilizația“ autorităților sud-africane înseamnă multe lacrimi...

Biberonul Chesterfield

Un copil minune e o afacere frumoasă pentru un tată american. Publicitatea e garantată, interviurile și reportajele nu mai prindesc. Această socoteală și-o făcea — Chester Everson din Florida, ori de cîte ori observa că el nu are un copil minune. Micuța Sonia, în vîrstă de doi anișori, era un copil ca toți copiii. Asta pînă în ziua cînd tatăl hotărî să facă din ea un copil minune. A doua zi, nu mai era un copil minune. Era un... fumător. Se zice că Micuța Sonia fumează pînă

la un pachet pe zi. Acum Everson are publicitate: este tatăl celei mai mici fumătoare din lume. Ce s-o întîmpla cu sănătatea celei mai mici fumătoare, deocamdată tatăl nu se întreabă. Vom vedea. Pentru asta, răbdare și... tutun.

Victimele ierbicidului inofensiv

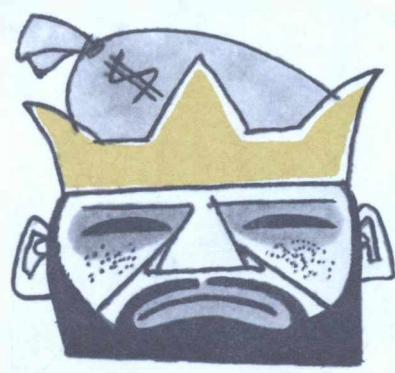
„Ierbicidul inofensiv“ este un binecuvîntat preparat american care, așa cum îl arată numele, nu face nici un alt rău, în afară de acela că pîrjolește vegetația. Ierbicidul este folosit în Vietnamul de Sud și distruge vegetația pentru ca partizanii să nu se mai

poată ascunde în ea. După cum relatează chiar ziarele occidentale, „ierbicidul“ a distrus pînă acum în mod inofensiv mari întinderi cultivate, numeroase păsări, animale, oameni și produse vegetale.

Ierbicid? Ar putea să-și spună cu tot curajul omicidul inofensiv...

NEFERICIREA
SUVERANULUI

Regele Saud al Arabiei Saudite este trist. Foarte trist. Viena, unde se afla de curind, nu i-a oferit nici o consolare. Nici Geneva, nici Cannes, nici Paris, undé s-a recreat înainte de a ajunge în capitala Austriei. Era atât de trist încît... sentimentalul „France Soir” scria compătimitor: „În ciuda celor 4 neveste legitime și a celor 100 de concubine, în ciuda celor 50 de fii și a celor 4 milioane venit pe zi, regele Saud al Arabiei este astăzi un om singur”. Un om singur + 4 000 000. Dar ce înseamnă banii cînd inima, inima suveranului, este zdrobită. Curatele sentimente regale au fost murdărite. Frumoasa prințesă Mansur, favorita regelui, a fugit la Beirut cu Eid Ben Salem, unul din secretarii suveranului. Imensă e nerecunoștința omenească!

Vastul harem de sclave (reamintim, ștem totuși în cea de a doua jumătate a secolului XX) nu-l poate consola pe sentimentalul suveran saudit de „nefericirea abandonului” (Seuzați expresia, aparține ziarului France Soir).

Dar nu numai splendida frumusețe orientală a prințesei Mansur nu mai încîntă regala privire a lui Ibn Saud, ci au dispărut undeva, în zări îndepărtate, și minaretele din Riad. Căci între Paris și Viena regele Saud

a făcut o scurtă escală în capitala propriei sale țări. Agenția americană Associated Press anunța că suveranul nu a fost tocmai atât de bine primit în palatul său regal, unde i s-au oferit două posibilități: ori să abdice, ori să plece în străinătate... pentru a-și îngriji sănătatea șubredă. Regele a preferat cea de a doua soluție. Așa că emirul Feisal, unul dintre cei 39 de frați ai regelui, își continuă guvernarea ducînd „o politică prudentă (sublinierea noastră) de evoluție socială” — după cum scria „Le Monde”.

În ce constă evoluția socială? Iată una din reforme. În funcțiile-cheie de comandant al gărzii naționale, de guvernator al provinciei Ceka și de guvernator al orașului Riad, în locul celor trei fii ai lui Saud au fost numiți trei fii ai lui Feisal.

Într-adevăr politică... prudentă la Riad, unde mirosul de petrol (citiți cu accent american), gidilă în mod plăcut nările emirului Feisal.

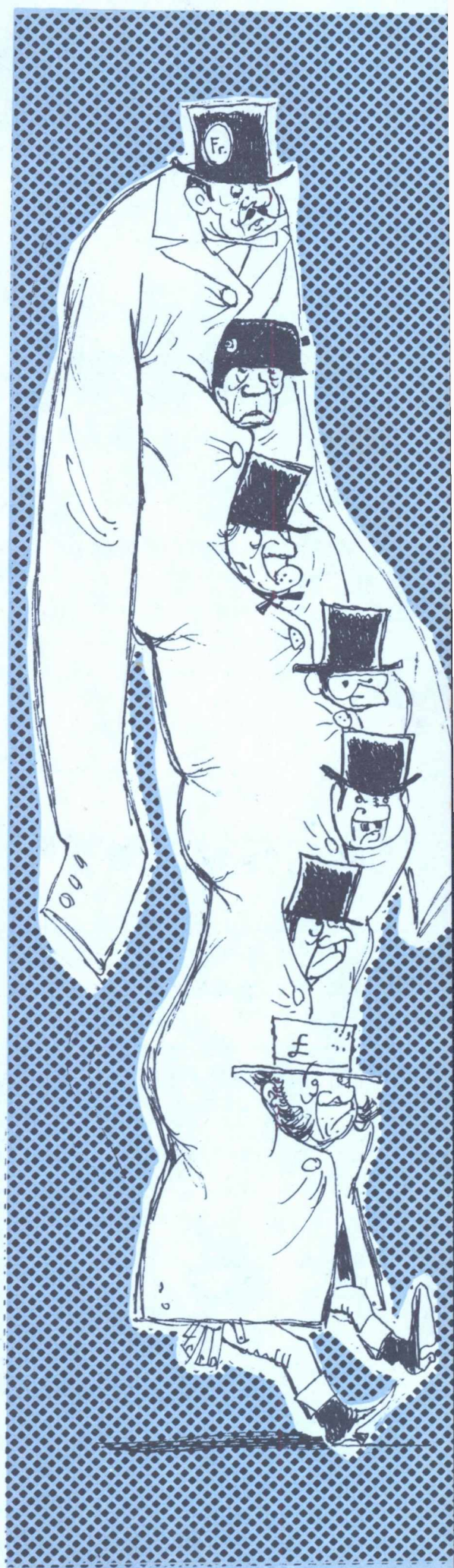
Iar la Viena, sărmanului suveran abandonat, acest miros scump (4 milioane pe zi) îi parvenea doar prin cecurile vărsate de „Arabian Oil Company” (tot cu accent american).

SERGIU BRAND

Desen de A. LUCACI

FABRICANTUL DE ARME: — Văleu! Tocmai cu o armă clasică produsă de mine!

Uniunea Europei Occidentale

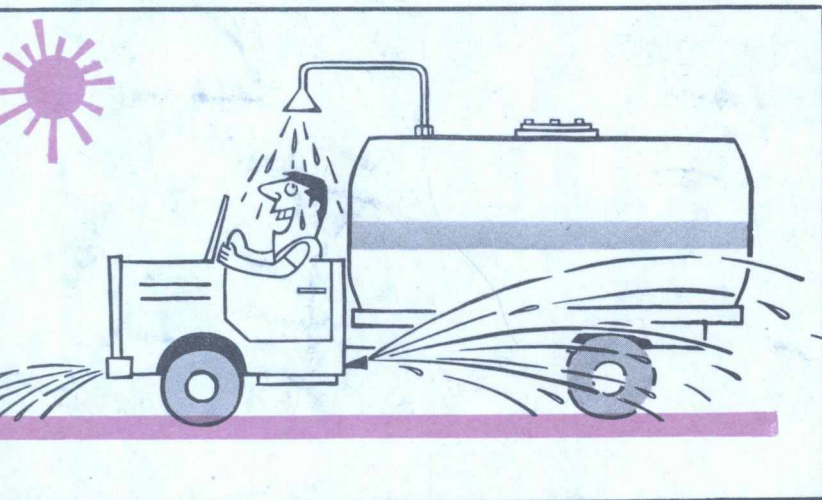
Desen de EUGEN TĂLCULESCU

Serviciul mecanic-șef de la IROM Vatra Dornei a executat necorespunzător repararea liniei de garaj care din această cauză a trebuit să fie închisă un timp.

— Arată-mi măcar o porțiune unde reparația s-a făcut la un nivel mai ridicat!
— Aici!... Avem 50 cm. de la soll

Desen de AL. CLENCIU

CANICULA

Desen de AL. STOLARCZEK

Răbojul Arziciei

Cazul „Dentior-I.O.R.”

Cînd la Spitalul unificat de adulți și copii din Caransebeș au sosit două aparate dentare „Dentior” (asta s-a întimplat prin noiembrie 1962) întreg personalul sanitar s-a adunat în jurul lor și a început să le admire.

Deși durerile de dinți sînt foarte simple, aceste aparate sînt cam complicate, punerea lor în funcțiune urmînd să fie făcută de către un expert al întreprinderii IOR, care le-a fabricat. Acesta a sosit la fața locului în memorabila zi de 20 decembrie 1962, zic memorabilă pentru că după ce expertul a dat cîteva indicații sumare a plecat ca o rachetă, asigurînd solemn spitalul că peste o săptămînă va reveni,

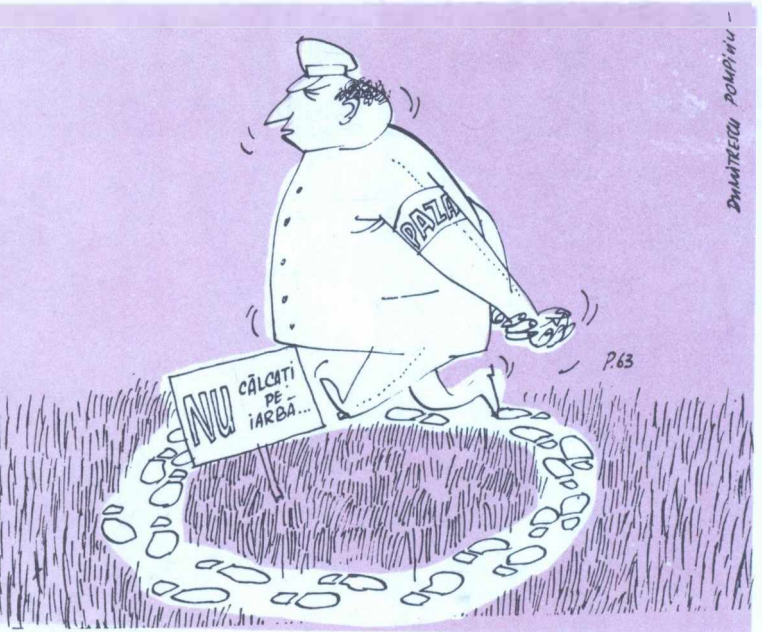
și într-adevăr a revenit. Dar nu peste o săptămînă, ci peste cinci luni, timp în care aparatele „Dentior” n-au putut fi utilizate, deși pe plan local măsele aflate în suferință au fost destule.

Și cum în situația descrisă poate că se mai află și alte aparate „Dentior”, e cazul ca IOR-ul să delege în viitor numai experți în problemă și nu experți în aminări. Că-i păcat de aparate...
Și de pacienți.

Mașinile modei

De regulă, la secția IV-a din cadrul Fabricii de confecții și tricotaie din București, mașinile de cusut care nu mai fac față schimbărilor survenite în procesul tehnologic, sînt predate mecanicilor de întreținere care le meșteresc pînă ce aceste mașini de cusut devin... aproape alte mașini de cusut. Asta, bineînțeles, cu scopul ca ele să poată satisface cerințele de confecționare ale noilor modele impuse de moda celor patru anotimpuri, inclusiv matineu și seara...

Cum uneori însă se neglijează problema predării mașinilor de cu-

Desen de DUMITRESCU POMPILIU

NEGRU PE ALB

Teatrul de estradă al regiunii București a anunțat noua sa premieră: „Am trăit să văd și asta”.

Dacă memoria nu ne trădează, cu ani în urmă, un spectacol de revistă, al timpului, avea un titlu asemănător, atunci însă, formulat corect: „Am trăit s-o văd și pe-asta”.

Expresia intrată în spiritul limbii noastre se referă la constatarea unei boacăne și are un sens de ironie, care pentru un spectacol în timpul regimului burghez avea întreaga justificare...

Dar acum?!?...

* * *

Ați știut că $1 + 1 = 1$?

Acest mister matematic se pare că l-a lămurit una dintre lozincile (pe teme sportive) de la intrarea parcului sportiv „Dinamo”.

Puteam citi:

„Cultura fizică și sportul trebuie să devie unul din factorii importanți de întărire fizică și morală”... (etc)...

Lăsînd la o parte faptul că „trebuie să devină unul dintre factorii (etc)” și nu unul din ei, mai evident ne apare că atît cultura fizică cît și sportul, cele două noțiuni devin, prin colaborare, un factor.

Deci $1 + 1 = 1$.

Quod erat demonstrandum...

PĂTRAȘCU ION SÎRBU

sut în vederea adaptării lor, se întimplă ca atunci cînd cineva are nevoie sau i se pare că are nevoie de vreo piesă de schimb să nu se mai deplaseze pînă la magazie, ci s-o ia direct de la una din aceste mașini care stau pe... tușă.

Ar fi de dorit ca acestor utilaje, la secția a IV-a de la Fabrica de confecții și tricotaie să li se acorde mai multă grijă, că nu se face ca bunătate de mașini întregi să ajungă mărunțiș!...

Două perle

O întîlnire pe străzile orașului Galați cu tinerii Ștefănescu Gh. și Viholean Ion constituia pînă nu de mult un adevărat risc. Dacă te cunoșteau îți puneau piedică și după ce cădeai cu nasul în trotuar îți prezentau grațios o duzină de suze. Băieți educați! Dacă nu te cunoșteau te pomeneai că ți-au luat pe nesimțite din buzunar cheile sau stiloul. Băieți glumeți! Dacă îi întreba o bătrînică încotro s-o apuce ca să nimerească la gară, cei doi amici o copleseau cu indicații atît de exacte încît nimerea biata femeie în port. Băieți amabili!

Cînd voiau să se recreeze nițel, se așezau la margine de drum și jucau barbut. Băieți culți! Și după ce jucau barbut porneau mai departe în căutare de alte distracții — adică de alți trecători, pe care cum îi vedeau se făceau mai întii că nu-i văd pentru ca după o clipă să se vadă oamenii fie acostati, fie luați la palme fără nici o... introducere. Băieți voinici!

Va să zică, de furat au furat, de băut au băut, jocuri de noroc au jucat, așa că nu ne miră (dimpotrivă) că tribunalul în fața căruia în cele din urmă au... poposit i-a condamnat.

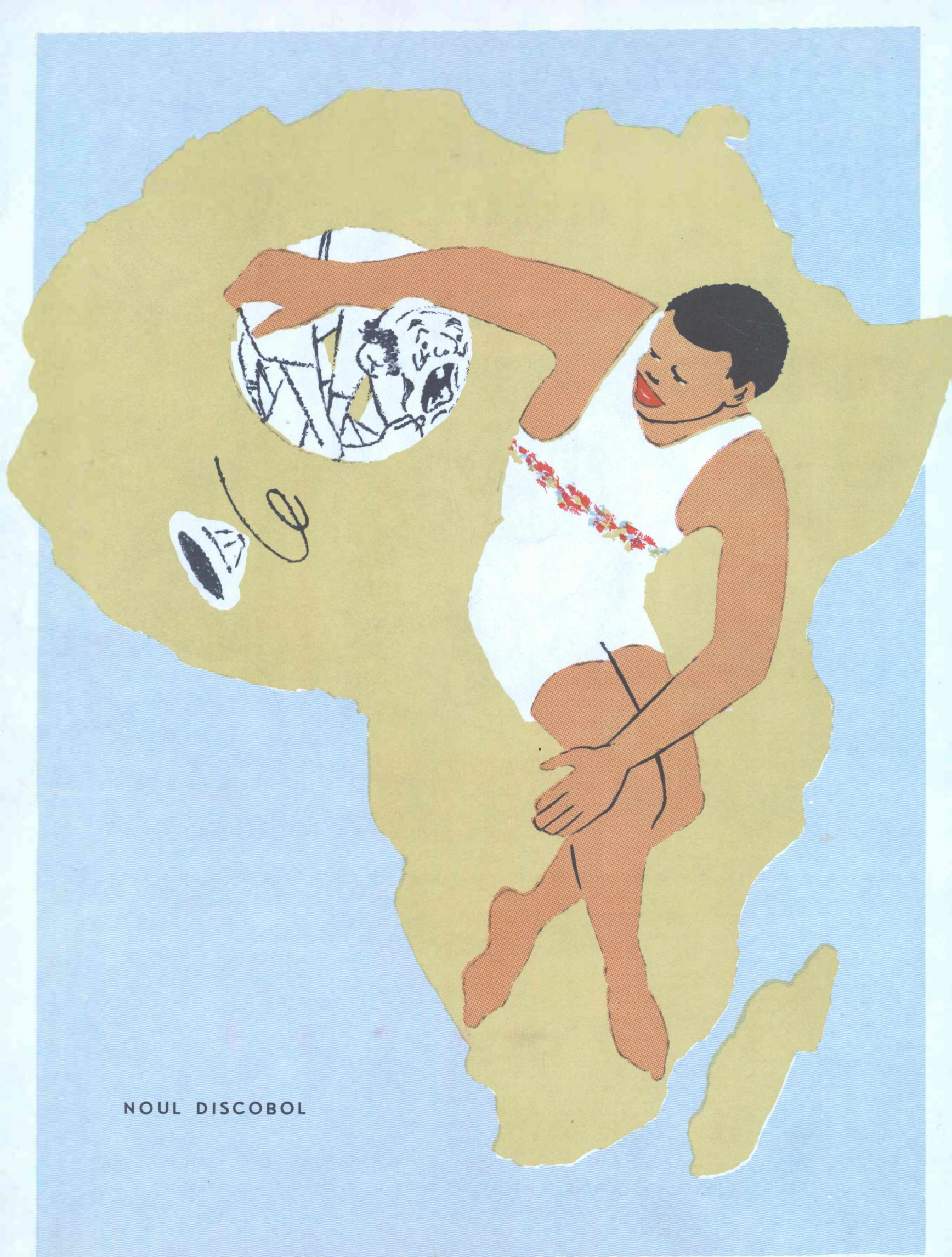
Băieți potoliți!

Ingeniozitate

În Tîrgu Secuiesc funcționează o Casă de Copii de care (copii) se ocupă (o să aflați îndată cum) cîteva educatoare. Într-o bună zi, educatoarele s-au pus la sfat, tema discuției fiind: *posibilitatea creării de cît mai mult timp liber în timpul serviciului.*

După dezbateri îndelungate, educatoarele au găsit o soluție salvatoare și totodată unică în felul ei,

NOUL DISCOBOL